

Men jeg takker for debatten. Jeg synes i hvert fald, det er vigtigt, at vi tager den igen og igen, og med det, jeg har sagt, tror jeg også det fremgår, at vi selvfølgelig støtter SF's forslag.

Alt, hvad der bare kan løse op på nogle af de her ting, kan sætte nogle klare retningslinjer, vil vi være med på.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslag til folketingsbeslutning nr. B 186 henvises til Forsvarsudvalget, og at forslag til folketingsbeslutning nr. B 149 henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 18.15

Den næste sag på dagsordenen var:

27) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 150:

Forslag til folketingsbeslutning om opløsning af Pædofilforeningen/Danish Pedophile Association.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsat 17/3 2004).

Sammen med denne sag foretoges:

28) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 151:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn.

Af Peter Skaarup (DF) m.fl.
(Fremsat 17/3 2004).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at understrege, at seksuelle overgreb mod børn hører til blandt de mest afskyelige former for kriminalitet, man kan tæn-

ke, og jeg deler forslagsstillernes ønske om at beskytte børn mod seksuelle overgreb.

Inden jeg nærmere kommenterer forslaget, som jo går ud på at gribe ind over for foreninger som sådan, vil jeg gerne fremhæve, at seksuelle overgreb mod børn i sagens natur begås af enkeltpersoner og ikke af foreninger. Selv om vi forbød nok så mange foreninger, herunder Pædofilgruppen, så er der ingen, der forestiller sig, at vi af den grund ville komme kriminaliteten i samfundet til livs, heller ikke når det angår seksuelle overgreb mod børn. Den beskyttelse mod seksuelle overgreb, som samfundet skal sikre børn, må derfor i al væsentlighed tage udgangspunkt i de enkeltpersoner, der begår disse forfærdelige overgreb.

Centralt i denne sammenhæng er efter min mening, at lovgivningen i Danmark indebærer, at seksuelle overgreb mod børn er strafbart, at sager om seksuelle overgreb efterforskes, og at kriminelle pædofile straffes.

Når det er sagt og vi vender os mod indholdet af beslutningsforslaget, vil jeg pege på, at regeringen er meget opmærksom på, om der i særlige tilfælde kan være behov for efter grundlovens regler at skride ind over for visse foreninger.

Det er også baggrunden for, at jeg som oplyst over for Retsudvalget den 15. marts i år har bedt Rigsadvokaten om at undersøge Pædofilgruppens formål og virksomhed og vurdere, om gruppen bør søges opløst ved dom efter reglerne i grundlovens § 78.

Efterfølgende har Pædofilgruppen meddelt, at den har besluttet at ophøre med sine aktiviteter, herunder driften af gruppens hjemmeside. Det ændrer naturligvis ikke ved, at Rigsadvokaten vil fortsætte sin igangværende undersøgelse. Rigsadvokaten har i den forbindelse meddelt mig, at oplysningerne fra gruppen selv om, at man er ophørt med sine aktiviteter, vil indgå i undersøgelsen af gruppen.

På det seneste har der i øvrigt været optrykt nogle artikler i en række dagblade om, at medlemmer af gruppen har kopieret gruppens hjemmeside og lagt den på nettet under et andet navn. Rigsadvokaten har oplyst, at også disse oplysninger naturligvis vil indgå i undersøgelsen af, om gruppen reelt er ophørt med at eksistere. Rigsadvokaten har i øvrigt meddelt mig, at man umiddelbart forventer at have afsluttet undersøgelsen til efteråret.

Det er altså det grundlag, vi har her i dag, og jeg tror, at det, som regeringen allerede har

iværksat, i vidt omfang tilgodeser det, som forslagsstillerne ønsker at opnå.

Der har herudover i forbindelse med de seneste dages debat været rejst spørgsmål om, hvorvidt regeringen allerede nu burde nedlægge et foreløbigt forbud på Pædofilgruppen.

Jeg tror, at alle vil forstå, at det at nedlægge et foreløbigt forbud er en meget alvorlig foranstaltning i et retssamfund som det danske. Det gælder også i forhold til foreninger, der står for holdninger og synspunkter, som en meget stor andel af befolkningen vender sig kraftigt imod. For det er jo i en vis forstand her, retssamfundet skal stå sin prøve.

Der er heller ingen tvivl om, at en regering, der skal overholde grundloven, ikke kan fare ud og nedlægge forbud uden at have et ordentligt bevismæssigt grundlag. Noget sådant vil ganske enkelt ikke være lovligt. Det ville svare til, at vi pålagde anklagemyndigheden at rejse en straffesag mod bestemte enkeltpersoner, uden at der forelå noget bevismæssigt grundlag for det.

I forhold til Pædofilgruppen er situationen jo den, at der ikke foreligger et tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag for at vurdere, hverken om der er grundlag for at nedlægge et foreløbigt forbud mod Pædofilgruppen, eller om den kan søges opløst ved dom. Det er netop det grundlag, som Rigsadvokatens undersøgelse skal tilvejebringe.

Jeg vil i den forbindelse, og det er sådan lidt uden for juraen, spørge, om der virkelig er nogen her, der ønsker, at vi trækker foreninger som Pædofilgruppen for domstolene uden noget, der bare ligner et tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag? Det eneste, vi ville opnå, var et resultat, der let kunne opfattes som en blåstempling af domstolene af den pågældende forening. Det er ikke noget, regeringen ønsker.

Men jeg vil gerne understrege, at regeringen er fuldt ud opmærksom på de muligheder, der er efter grundloven for at opløse ulovlige foreninger, og det er jo netop derfor, at jeg har taget initiativ til en undersøgelse i forhold til Pædofilgruppen, en undersøgelse, som vi af de grunde, jeg har været inde på, naturligvis er nødt til at afvente, inden vi kan tage nærmere stilling til, om foreningen skal søges opløst ved dom, eller om der i den forbindelse eventuelt skal nedlægges et foreløbigt forbud.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

Jeg vender mig så mod det andet beslutningsforslag, B 151, der går ud på at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag om ændring af straffeloven, således at forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn og unge ophæves.

Også her vil jeg sige, at vi skal gøre alt, hvad vi kan for at beskytte børn og unge mod seksuelt misbrug. Derfor har regeringen iværksat en række væsentlige initiativer på området. Jeg kan nævne en lovændring i 2003, som indebar så vel strafskærpelser som processuelle ændringer ved gennemførelsen af straffesager om seksuelt misbrug af børn, samt regeringens handlingsplan om bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn i august 2003.

Det er forslagsstillernes hensigt, at sager om seksuelt misbrug og udnyttelse af børn skal kunne rejses, uanset hvor lang tid der er gået.

Jeg har meget sympati for de overvejelser, der ligger bag forslaget. Jeg er enig i, at man ikke kan forvente, at f.eks. et barn, der udsættes for seksuelt misbrug af sine forældre, anmelder forholdet til politiet, så længe barnet stadig bor hjemme og er afhængigt af krænkeren. Det særlige hensyn til offeret er der imidlertid efter min opfattelse taget hensyn til med de nuværende særegler om forældelse af strafansvar i denne type sager.

Forældelsesfristen afhænger efter straffelovens generelle regler af strafferammen for den enkelte lovovertrædelse. Generelt regnes forældelsesfristen fra den dag, hvor den strafbare handling eller undladelse er ophørt. Fristen afbrydes ved ethvert rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen.

I 2000 blev der imidlertid indført en særregel for sager om seksuelt misbrug af børn. Denne særregel indebærer, at fristen i disse sager først regnes fra den dag, hvor den forurettede fylder 18 år. I tilfælde, hvor forældelsesfristen er f.eks. 10 år, indtræder forældelsen således først den dag, hvor den forurettede fylder 28 år.

I forarbejdet til denne særregel er der redegjort for de generelle problemer, der knytter sig til meget lange forældelsesfrister. Der vil således ofte være betydelige bevismæssige vanskeligheder forbundet med at retsforfølge forbrydelser, der er begået mange år forinden. Det gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor der ikke foreligger tekniske beviser, men hvor beviserne i det væsentlige eller udelukkende består af vidneforklaring fra offeret.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at kravene til bevisernes styrke er de samme, uanset hvor længe det er, siden forbrydelsen er begået. Det er naturligvis helt afgørende i et retssamfund. Der er derfor risiko for, at effekten af helt at ophæve forældelsesfristen i praksis navnlig vil være, at sager, som tidligere blevet opgivet på grund af forældelse, i stedet blot må opgives på grund af utilstrækkelige beviser.

For så vidt angår de øvrige nordiske lande, kan jeg i øvrigt oplyse, at de har forskellige regler om forældelse, men at ingen af dem fuldstændig har undtaget sager om seksuelt misbrug af børn for forældelse.

Det er klart, at afskyelige forbrydelser, som vi her taler om, sjældent forsvinder fra offerets bevidsthed, selv om der er gået mange år, og selv om strafansvaret måtte være forældet. De nuværende særlige forældelsesregler på dette område er imidlertid udtryk for en samlet afvejning af på den ene side at vise det særlige hensyn til offeret og samfundets interesse i, at disse forbrydelser bliver anmeldt, og på den anden side hensynet til at undgå omfattende efterforskninger af sager, der efter alt at dømme kun yderst sjældent vil kunne gennemføres.

Med de nuværende regler er der således på den ene side taget hensyn til det forhold, at ofre, som har været udsat for seksuelt misbrug, ofte kan føle sig presset til ikke at afsløre misbruget. På den anden side er der opretholdt en yderste grænse for at undgå, at man ikke uforholdsmæssigt tit kommer til at stå i den situation, at anklagemyndigheden og offeret med den frustration, det medfører, må konstatere, at straffesagen ikke kan gennemføres på grund af utilstrækkelige beviser.

Efter regeringens opfattelse er der tale om en passende og nødvendig balance uanset den sympati, man som nævnt måtte have for forslagsstillernes intentioner. På den baggrund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Som det sikkert er justitsministeren bekendt, er der forskellige fortolkninger af grundlovens § 78. Jeg kan ikke lade være med at vende mig lidt imod den fortolkning, justitsministeren lægger for dagen i forbindelse med, at overgreb jo begås af enkeltpersoner og ikke af foreninger, og som om det skulle være et carte blanche til, at så kan foreninger godt eksistere, selv om de rent

faktisk mere eller mindre direkte opfordrer til overgreb på børn.

Kl. 18.25

Der står jo bl.a. i vores beslutningsforslag en hel række eksempler på, at der er forskellige fortolkninger af grundlovens § 78 i forbindelse med, at man så skal kunne opløse en sådan forening ved lov, hvis den ved sit virke osv., som justitsministeren kender, så jeg kan ikke forstå, at justitsministeren drejer det hen imod, at når det er enkeltpersoner, der begår et overgreb, så kan man ikke opløse foreninger. Det forstår jeg simpelt hen ikke noget af.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil først sige til hr. Per Dalggaard, at mine indledende betragtninger gik på, at når man taler om seksuelle overgreb på børn, så er det ikke foreninger, der begår overgreb. Så er det mennesker af kød og blod, der begår overgreb på børn.

Så vil jeg sige til hr. Per Dalggaard: Der har jo været en del debat i medierne de sidste par dage, og en del af de mennesker, der sidder her i salen, og måske også nogle af dem, der sidder og lytter, kan måske sidde tilbage med det indtryk, at der er utrolig meget, der bare er fuldt ud op til en fri politisk fortolkning.

Jeg vil gerne gøre det helt klart, at det ikke er overladt til en regerings frie politiske skøn, om der skal nedlægges et foreløbigt forbud mod Pædofilgruppen. En justitsminister kan således efter grundloven kun nedlægge et foreløbigt forbud mod en forening, hvis de retlige betingelser herfor er opfyldt.

I den forbindelse kan jeg oplyse, at en justitsminister, som jo er forvaltningschef, er bundet af de almindelige forvaltningsretlige grundsætninger om saglig forvaltning, og det gælder også ved overvejelser om nedlæggelse af et foreløbigt forbud efter § 78. Det betyder bl.a., at der skal foreligge et ordentligt bevismæssigt grundlag, for at justitsministeren kan nedlægge et foreløbigt forbud.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Jeg er sikker på, at justitsministeren kender Gorm Toftegaard Niensens kritik af Rigsadvokatens fortolkning af grundlovens § 78. Der er jo tale om en form for fortolkning, hvad enten det så kommer fra professorer, eller det er noget, som justitsministeren som den øverste anklagemyndighed egentlig også er pligtig til at gøre i

forbindelse med sådan nogle sager som f.eks. dem her. Så jeg kan stadig væk ikke forstå, at man ikke kan henholde sig til den tvivl, der har været i forbindelse med fortolkningen af grundlovens § 78, og ad den vej forsøge at få stoppet – om ikke andet så midlertidigt – sådan nogle afskyelige foreninger som Pædoofilgruppen.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til hr. Per Dalgaard, at jeg har noteret mig, at der er nogle, der har forsøgt at få en diskussion omkring grundlovens § 78, stk. 2, ind i den problemstilling, som vi i dag behandler, og jeg må blot her stiltfærdigt sige til hr. Per Dalgaard, at spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for at indlede en forbudssag mod Pædoofilgruppen, ikke afhænger af, hvilken fortolkning der anlægges af § 78, stk. 2.

Spørgsmålet er alene, om det kan bevises, at Pædoofilgruppen har et ulovligt formål. Der har jeg allerede svaret hr. Per Dalgaard, at for at kunne indlede en sådan proces bliver man altså nødt til at have et bevismæssigt materiale til sin rådighed, og det har jeg ikke som justitsminister. Det bliver jeg simpelt hen nødt til at sige meget klart, fordi der i lidt for lang tid, synes jeg, har været en dans i pressen om, at der var meget, der sådan var op til en fortolkning, og at nu måtte vi se, hvor grænserne gik.

Det er meget enkelt det her. Det er ikke noget med grænser. Er der et ulovligt formål eller ej?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg må sige, at jeg ærlig talt er meget skuffet over det indlæg, der kommer fra Danmarks justitsminister. Jeg synes nærmest, det var en forsvarstale for de pæofile og deres rettigheder. Ja, jeg er faktisk dybt skuffet. Jeg havde forventet, at der var helt andre boller på suppen, i særdeleshed fra en borgerlig justitsminister, der går ind for lov og orden og konsekvens. Den tale, justitsministeren holdt, var faktisk kun paragrafsnak.

Hvor var de små børn, det her handler om? Det her emne handler om pæofile, om voksne mennesker, der forgriber sig på små børn.

Jeg er enig med justitsministeren så langt, at en forening jo ikke i fællesskab begår en forbrydelse mod et enkelt barn. Det er enkeltpersonerne, vi skal have fat i, og det er en politiopgave.

Men synes justitsministeren virkelig, det er rimeligt, at pæofile kan danne deres egen fore-

ning? Vi har set en forening, der har eksisteret i årevis. Det er jo forfærdeligt at se, hvad der egentlig kommer ud på nettet, hvor de opfordrer til, hvordan man kan forgribe sig på små børn, hvordan de udveksler erfaringer, hvordan de oplyser om, hvordan man kan undgå, at politiet får fat i dem. Mener justitsministeren, at det er rimeligt?

Kl. 18.30

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige, at det indlæg, som jeg lige har hørt, vist mest må betegnes som et personligt indlæg i debatten. Det var langt under lavmålet for, hvad man kunne forvente af Dansk Folkeparti.

Regeringen har for måneder siden bedt Rigsadvokaten om at indlede en undersøgelse af, hvorvidt Pædoofilgruppen kan opløses. Det har vi gjort, fordi vi synes, at den forening er så afskyelig, at det er værd at få undersøgt, om der er grundlag for at søge foreningen opløst. Det arbejde er allerede i gang.

At komme her og påstå, at jeg holder en forsvarstale for Pædoofilgruppen, må simpelt hen skyldes, at fru Pia Kristensen overhovedet ikke har lyttet efter, hvad jeg har sagt i min tale. Tværtimod står jeg her som justitsminister og argumenterer for, at også en justitsminister skal overholde landets love. Det er rent ud sagt ynkeligt at opleve, at der er medlemmer af Dansk Folkeparti, som ved enhver lejlighed forsvarer grundloven og lov og ret, der her opfordrer mig til at bryde de love og de regler, der gælder for alle i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg er enig med justitsministeren så langt, at det som sagt ikke er foreninger, der begår en fælles forbrydelse. Det er de enkelte personer.

Så sagde justitsministeren i første omgang, at det at gennemføre et midlertidigt forbud mod foreninger var en meget alvorlig sag, og at der, for at man kunne indlede sådan en sag, skulle foreligge nogle beviser.

Når man ser, hvad der skete for nogle år siden, hvor Pædoofilgruppens aktiviteter blev beskrevet i detaljer i tv-programmet »De pæofile danskere« – det var en udsendelse, der blev vist i TV 2 i oktober 2000 – hvor den ene af journalisterne bag programmet, Jakob Billing, meldte sig ind i foreningen under påskud af at være pædoofil og oplevede foreningens virke, der består i

at mødes for at udveksle seksuelle erfaringer med børn og for at advare hinanden om politiets efterforskningsmetoder, synes justitsministeren så ikke, at der er beviser nok til, at vi må sætte et stort spørgsmålstejn ved, om pædofile må have lov til at have deres egen forening?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg må sige til fru Pia Kristensen, at der gælder meget, meget klare retningslinjer for, hvornår man kan nedlægge et midlertidigt forbud og søge en forening straks efter opløst ved domstolene. Og det, som regeringen er i færd med, er jo netop at få undersøgt, om der er en mulighed for at gøre den procedure gældende over for Pædofilgruppen.

Men jeg har ikke noget bevismæssigt materiale, som jeg kan smække ud i overmorgen til domstolene, og som kunne danne grundlag for, at man kan nedlægge et midlertidigt forbud. Og da jeg ikke er i besiddelse af det, og da fru Pia Kristensen ikke er i besiddelse af det, så ville det medføre, hvis jeg som justitsminister gjorde det, at jeg overtrådte lovgivningen.

Er det så svært at forstå for Dansk Folkeparti?

Jeg synes, at det er på grænsen til det ufor-skammede, at der er partier her, som forsøger at slå plat på, at nogle af os er bundet af at skulle overholde landets love og regler.

Jeg finder stor afsky ved Pædofilgruppen, ved Hizb-ut-Tahrir og ved mange andre foreninger, der i dag virker lovligt i Danmark. Men vi skal nu engang overholde landets love og regler, og i den her forbindelse må vi afvente, at Rigsadvokaten får færdiggjort sin undersøgelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det slog mig, at ministeren i sin svartale til beslutningsforslaget her sagde, at det jo ville være en katastrofe, eller i hvert fald at det ville være meget ubehageligt, det værst tænkelige, hvis det var sådan, at en eventuel retssag fik som resultat, at Pædofilgruppen var lovlig og altså ikke kunne forbydes.

Jeg vil da gerne vide, hvori forskellen til den nuværende tilstand består, hvor foreningen ikke er ulovlig og derfor er lovlig. I dag er der jo den tilstand, at foreningen er lovlig og kan have sin hjemmeside og kan have sine medlemmer osv. Så der er jo ikke nogen forskel på den nuværende sags tilstand og den, der ville bestå, hvis man

havde haft en retssag, som gjorde, at Pædofilgruppen fortsat ville være lovlig.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg synes, der er alverden til forskel. For mig at se er der meget stor forskel på at være i en situation, hvor man har den mulighed at udnytte grundlovens § 78, stk. 3, til efter en undersøgelse eventuelt med et midlertidigt forbud at bede anklagemyndigheden om at opløse en forening, som man tror man har bevismæssigt grundlag for at overbevise dem om skal opløses, og så en situation, hvor man går til domstolene vel vidende, at man ikke har noget som helst bevismæssigt grundlag med det resultat, at man blåstempler en sådan forening.

Kl. 18.35

Jeg mener, at der er forskel på at være i en situation, hvor man ikke ved, om foreningen er lovlig eller ej, fordi man ikke har undersøgt sagen til bunds, og en situation, hvor man har sagt: Jeg er utålmodig, jeg vil én gang for alle have at vide, om den er ulovlig, ellers må den blive blåstemplet, og det er så fint med det.

Jeg synes, man skal overveje meget, meget nøje, og jeg synes, at vi som folketingsmedlemmer skal overveje det endnu mere nøje, hvornår man vil benytte sig af grundlovens § 78, stk. 3, og få testet rækkevidden af foreningsfriheden. Og jeg synes bestemt ikke, at det er noget, man skal spøge med eller gøre af nysgerrighed. Det er noget, man skal gøre den dag, man tror at man rent faktisk kan stå sagen igennem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når man diskuterer det her uden for dette rum, når man diskuterer det med almindelige mennesker, når man diskuterer det med udlændinge, så forstår de jo ikke, hvori forskellen består, når vi siger, at vi ikke har prøvet det, fordi det efter vores grundlov er meget, meget svært at overbevise om, at man kan nedlægge en forening, så derfor tør vi ikke afprøve det, og derfor er foreningen faktisk lovlig. De kan ikke kende forskel på, om det er den ene eller den anden grund, der er årsag til, at foreningen faktisk er lovlig.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nej, men jeg tror sådan set, at hvis man bruger lidt tid på pædagogisk at forklare forskellen,

kan alle mennesker godt se en forskel på, at vi i Danmark har foreningsfrihed og derfor har nazister, pædofilgrupper, Hizb-ut-Tahrir, rockergrupper og alt muligt andet, der går rundt i det offentlige rum, og dem forsøger vi at bekæmpe med ord, og en situation, hvor vi har domstolenes, måske Højesterets ord for, at det er en fuldt ud lovlig forening. Jeg synes, der er en stor forskel på de to sager.

Så må jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at det jo ikke er den situation, vi er i i dag. Jeg er ikke i stand til at nedlægge et midlertidigt forbud og bede anklagemyndigheden om at søge den forening opløst. Det er jeg ikke med hensyn til Pædofilgruppen, og det er jeg ikke med hensyn til Hizb-ut-Tahrir.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Er det ikke korrekt forstået, at hvis ministeren uden tilstrækkeligt bevis havde nedlagt det her foreløbige forbud med henblik på at få det afprøvet ved domstolene, kunne ministeren udsætte sig selv for en rigsretssag?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nu er det selvfølgelig et spørgsmål om, hvis et flertal i Folketinget tvang en minister til at begå ulovligheder, om det samme flertal så bagefter ville stille ministeren for en rigsret. Det ville i hvert fald være udtryk for dobbeltmoral af værste skuffe. Men der er jo ingen tvivl om, at jeg ikke ville overholde lovgivningen.

Det ville jo svare til, at jeg valgte en tilfældig politiker, f.eks. hr. Morten Bødskov, og sagde: Nu skal anklagemyndigheden indlede en straffesag mod ham – om ikke andet, så fordi jeg var lidt sur på ham. Jeg har godt nok ikke nogen beviser, men lad det komme an på en prøve. Hr. Morten Bødskov tager det nu meget afslappet, og jeg kan også sige til hr. Morten Bødskov, at jeg ikke har tænkt mig at begå den slags ulovligheder.

Men det er fuldstændig korrekt, at det i yderste tilfælde kunne være konsekvensen, fordi jeg ikke ville efterleve mit ansvar som forvaltningschef.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Tak til ministeren. Så er det fru Birthe Rønn Hornbech.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg skal kort gøre Venstres synspunkter gældende, for så vidt angår B 150 om Pædofilgruppen, og fru Irene Simonsen vil så om et øjeblik tale om B 151.

Jeg skal sige, at vi i Venstre fuldkommen kan tilslutte os ministerens redegørelse og ligeledes de senere svar.

Begrundelsen i forslaget er jo, at man ønsker en forstærket indsats mod seksuel udnyttelse og misbrug. Jeg vil tilkendegive – og nu vil jeg bede fru Pia Kristensen lytte efter – at for os i Venstre er seksuelle forbrydelser over for børn noget af det mest afskyelige, der eksisterer. Så er det vist sagt klart.

Men det, som jeg synes forslagsstillerne skulle forklare os, var: Hvad vil det egentlig hjælpe med sådan et forbud? Jeg er enig i alle de juridiske betragtninger, som justitsministeren er kommet med, men jeg vil godt høre, hvad det egentlig er, man tror man kan opnå med det. Tror man virkelig, at de pædofile holder op med at være pædofile? Det gør de ikke.

Vi lægger også meget vægt på de argumenter, justitsministeren er kommet med, om, at en frifindelse ved retten er utrolig farlig, og vi har mærket os, at ministeren jo netop har henvendt sig til Rigsadvokaten, og vi synes på alle måder, at det er rigtigt at afvente Rigsadvokatens redegørelse.

Så med disse bemærkninger skal jeg sige, at Venstre ikke kan medvirke til forslaget.

Kl. 18.40

Irene Simonsen (V):

Jeg kan blot indlede med, nøjagtig som fru Birthe Rønn Hornbech gjorde, at Venstre jo helt klart og tydeligt synes, at seksuelle forbrydelser mod børn og overgreb mod børn er noget af det værst tænkelige, man kan blive udsat for.

Beslutningsforslag nr. B 151 går jo ud på, at man ønsker, at forældelsesfristen for anmeldelse af seksuelle overgreb, incestsager, skal ophæves, så der ikke er en forældelsesfrist.

Jeg har tænkt mig grundigt om, og vi har også haft en virkelig god og saglig debat i Venstres folketingsgruppe for og imod det her. Det har vi baggrund af, at vi jo alle har stor sympati for, at de ofre, der er i de sager her, skal komme så godt igennem tingene og livet som overhovedet muligt.

Men når vi vejer det på vægtskålen, så kommer vi altså frem til, at noget, der også kunne være slemt og være til stor gene for offeret, er,

hvis man anmelder på et sent tidspunkt, og der ikke er bevisførelse nok, sådan at sagen må henlægges på grund af manglende bevis, eller at man eventuelt taber den, fordi bevisførelsen ikke er stærk nok. Det ville i den grad kun forværre situationen for offeret, og det bekymrer os meget.

Når vi så kigger på det, der egentlig er lavet, hvor vi hævdede forældelsen fra 18 år op til 28 år, så har vi strakt os det stykke vej, som vi i Venstre tror er meget fornuftigt at gøre. Vi tror derimod, at det vil skade offeret, som jeg sagde før, hvis man taber en sag, eller hvis den skal henlægges på grund af manglende bevisførelse.

Hvis man tænker det helt til ende, så kan man forestille sig, hvad det så er for en følelse og fornemmelse, offeret kan stå tilbage med i mange af den slags sager. Det er en følelse og fornemmelse af, at nu tror alle måske, at det er noget, den pågældende selv har opfundet, og det er jo i virkeligheden det værste, et offer for så voldsom en forbrydelse kan udsættes for.

Med den begrundelse har vi i Venstre vægtet det sådan, at vi ikke kan stemme for det her beslutningsforslag.

Formanden:

Hr. Morten Bødskov som ordfører.

Morten Bødskov (S):

Vi diskuterer to beslutningsforslag, B 150 og B 151, og jeg tager dem i den rækkefølge.

Vedrørende Dansk Folkepartis forslag, B 150, skal der ikke herske nogen tvivl om, at vi selvfølgelig mener, at pædofili og for den sags skyld også både seksuel omgang med og overgreb mod børn er afskyeligt. Man kan vel næppe forestille sig nogen mere modbydelig form for kriminalitet, en kriminalitet, som alt tyder på betyder, at ofrenes, nemlig børnenes, liv er ødelagt, inden det knap nok er begyndt.

Beslutningsforslaget fra Dansk Folkeparti pålægger regeringen så vidt muligt, som der står, at søge Pædofilforeningen opløst ved dom, i første omgang via et foreløbigt forbud efter grundlovens § 78, stk. 3, med prøvelse ved en efterfølgende retssag, som der også står i grundloven.

Socialdemokratiet støtter intentionerne i forslaget, men vi vil også gerne rejse en debat om netop intentionerne, for vi mener, at de jo som sagt berører mere principielle spørgsmål om foreningsfriheden i relation til grundlovens § 78.

Vi mener, der er behov for, at man indleder en debat om grænsedragning for foreningsfrihe-

den, vi ønsker tydeligere at få beskrevet grænsen for foreningsfrihedens rækkevidde. Hvordan det i praksis kunne lade sig gøre, kunne eventuelt tilrettelægges efterfølgende i Folketingets Retsudvalg. Grænsen for foreningsfriheden trænger til at blive trukket op i denne sag. I spørgsmålet om Hizb-ut-Tahrir, i spørgsmålet om rockerklubberne Hells Angels og Bandidos har grænsen været til debat.

Typisk har det været to spørgsmål, der har præget debatten: Hvornår skal medlemmernes kriminelle aktiviteter have konsekvenser for foreningens eksistens? Og hvornår er en forening, som enten samler eller i høj grad består af personer, der bedriver kriminalitet, i øvrigt ofte meget omfangsrig kriminalitet, ifølge grundloven et problem?

Kl. 18.45

Også internationalt løber denne her debat. I Tyskland er Hells Angels eksempelvis forbudt i Hamburg. Her er lovgivningen meget vidtgående, skal det siges, og forbuddet er sket med henvisning til en foreningslov, der forbyder foreninger, hvis aktivitet strider mod straffeloven.

I Danmark har Rigsadvokaten på det seneste et par gange udtalt sig om dette spørgsmål, og hver gang er den meget vidtgående fortolkning af foreningsfriheden faldet ud til fordel for foreningens fortsatte lovlighed og eksistens. Men det er ikke uden debat, som det også er skrevet i bemærkningerne til forslaget, at dette er sket, og Rigsadvokatens fortolkninger er til debat i juridiske kredse.

Spørgsmålet om foreningsfriheden er principielt, det giver sig selv, og i årevis har debatten løbet om forskellige foreningers lovlighed. På den baggrund mener vi, at afsættet for den videre debat om dette principielle spørgsmål kunne rejses i Folketingets Retsudvalg, og en indledning til den debat kunne være et responsum fra justitsministeren over debatten, som kunne afklare den nærmere grænsedragning for foreningsfriheden efter grundlovens § 78.

Det spørgsmål, vi synes kunne være interessant at få afklaret som afsæt for en videre debat er, hvornår medlemmernes kriminelle aktiviteter kan eller skal have konsekvenser for foreningens eksistens. Gentagne gange er det jo dokumenteret, at visse foreninger samler et endog meget stort antal kriminelle medlemmer. Det rejser det naturlige spørgsmål om medvirken, og hvornår foreningen som sådan kan siges at have et medansvar for denne aktivitet.

Derfor medvirker vi som sagt gerne til en fortsat drøftelse i Folketingets Retsudvalg af intentionerne i beslutningsforslaget. Dermed har vi også sagt, at vi ikke finder den fremgangsmåde, som man har valgt i det konkrete beslutningsforslag, hensigtsmæssig. Eksempelvis mener vi ikke, det er en god fremgangsmåde, at man starter med at forbyde en forening, som man så efterfølgende vil undersøge lovligheden af.

Dertil kommer i øvrigt også, at der jo er usikkerhed om foreningens eksistens, hvilket jo vil betyde, at hvis man vil følge beslutningsforslaget, så foreningen ikke eksisterer, vil den jo nok miste relevans for denne diskussion.

Denne snart mangeårige debat om det spørgsmål har berørt forskellige foreninger. Om grænsedragningen for foreningsfriheden skal føres og afgøres ved domstolene, mener vi er justitsministerens afgørelse, og om det skal ske på baggrund af en sag vedrørende Pædofilforeningen, Hizb-ut-Tahrir, Hells Angels eller Bandidos, må det også være justitsministerens opgave at vurdere.

Man kan sige, at inden for hver af de tre grupper, der her er nævnt, er der jo enten iværksat undersøgelser, eller også er der faktisk også på det seneste indtruffet hændelser, som kunne udvide eller medvirke til tilføjelser til allerede afleverede undersøgelser.

I Socialdemokratiet håber vi således på, at det her beslutningsforslag kan være afsættet for en debat, hvor grænsedragningen for foreningsfriheden kan blive tydeligere. I samme øjemed er det også væsentligt for Socialdemokratiet at få understreget, at grundloven for os at se ikke er tænkt som en beskyttelse af hverken rockere eller andre kriminelle gruppers aktiviteter, ej heller vil vi i Socialdemokratiet acceptere, at det danske samfund bringes i en situation, hvor grundlovens § 78 bliver en stopklods for effektiv indgriben over for kriminelle aktiviteter begået i ly af en forening.

Det aktuelle forslag indeholder jo også en mere konkret anden del, som handler om pædofili og seksuel udnyttelse af børn, og der deler vi ønsket om en stærk og helst også forstærket indsats. Derfor mener vi, det er væsentligt, at vi sikrer politiet de bedste muligheder for at efterforske sager om pædofili og selvfølgelig også sager, som har berøring med det her emne, og det gælder selvfølgelig også salg og besiddelse af børneporno. Det handler om forældelsesfrister, som

min næste tale skal vise vi også er klar til at se på.

Endelig handler bekæmpelsen af pædofili og seksuel omgang med mindreårige jo også om en effektiv behandling af folk, der indrømmer at have disse tilbøjeligheder.

Som det er fremgået, støtter Socialdemokratiet, særlig her i forlængelse af det sidste, ethvert initiativ, der kan forstærke indsatsen mod pædofili og seksuel omgang med mindreårige. Når det drejer sig om det konkrete forslag, så deler vi som sagt intentionen, men vi kan ikke støtte fremgangsmåden, vi mener ikke, den er hensigtsmæssig. Vi er interesseret i en længerevarende debat om det her meget principielle spørgsmål, og vores opfordring er, at justitsministeren indleder en sådan i Folketingets Retsudvalg.

På den baggrund kan Socialdemokratiet ikke støtte det foreliggende forslag.

Når det handler om beslutningsforslag nr. B 151 om forældelsesfrist for seksualforbrydelser mod børn, så er der også her endnu en gang god grund til at understrege, at seksuelle overgreb mod børn vel er noget af det mest voldsomme, man kan forestille sig.

Kl. 18.50

Det er klart, at behandling, i de sager vi ser i dag, kan være et plaster på såret, men skaderne efter den type overgreb er det unægtelig meget, meget svært at gøre noget ved.

At melde overgrebet, ja, det ligger ikke lige for, fordi et barn har svært ved at overskue en strafferetlig proces og også er fanget i et dilemma i forhold til den person, der har begået det pågældende overgreb.

Det var i al korthed nogle af begrundelserne for, hvorfor vi udvidede forældelsesfristen i vores regeringstid, sådan at den i dag først regnes fra, at barnet er fyldt 18 år, og altså ikke længere fra gerningstidspunktet.

Det er rigtigt, som det er anført i bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 151, at der kan være problemer, og at der har vist sig problemer.

På den baggrund er Socialdemokratiet også indstillet på endnu en gang at se på det her spørgsmål og overveje ændringer af forældelsesfristen, men ikke blot på grundlag af de få kommentarer, der er i bemærkningerne til det pågældende beslutningsforslag. Vi er nødt til at have lidt mere fast grund under fødderne, inden vi bevæger os ind i det her spørgsmål.

Der er det jo selvfølgelig væsentligt at understrege, at en retssag jo ikke bliver nemmere at

vinde, jo længere tid der går, og det er væsentligt, at vi ikke stikker blå i øjnene på de personer, de ofre, som vi potentielt nu giver muligheden for at rejse en retssag på en anden måde end tidligere.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Hr. Morten Bødskov efterlyser en længerevarende debat, og vi er da i Dansk Folkeparti enige i, at man skal debattere tingene, og at man også skal gøre et grundigt forarbejde.

Nu vil jeg bare sige, at lige netop i denne her sag har vi jo haft debatten kørende i årevis. Så man må da for længst have fået nogle erfaringer, som man har kunnet bygge videre på. Nu synes vi ærlig talt, der skal handling til.

I de senere dage har vi erfaret, at Socialdemokraterne faktisk har været meget positive over for vores lovforslag. Derfor undrer det mig, at Socialdemokraterne pludselig har fået en anden holdning.

Så sent som i går i DR Nyheder Online siger Socialdemokraternes retsordfører, hr. Morten Bødskov, at han er enig i intentionerne i lovforslaget. Vi er klar til at støtte forslaget, vi trænger til, at domstolene tager stilling til grænserne for foreningsfriheden, siger hr. Morten Bødskov.

Mit spørgsmål er: Hvorfor har Socialdemokraterne ændret mening på et døgn?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Som jeg sagde i min ordførertale, deler Socialdemokratiet stadig væk intentionerne i beslutningsforslaget, og det er klart, at hvis det af justitsministeren bliver vurderet, at der er grundlag for at føre en sag mod enten Pædofilforeningen, Hizb-ut-Tahrir, Hells Angels, Bandidos, eller hvem det nu kunne være, som har præget debatten, ja, så vil Socialdemokratiet selvfølgelig også støtte en sådan. Det giver sig selv.

Men det er klart, at der er visse forudsætninger, som skal være på plads, og jeg må sige, at en af de ting, som jo også har bidraget til spørgsmålet om det konkrete beslutningsforslag her, eksempelvis er den tvivl, der har været om foreningens eksistens, og derudover selvfølgelig også, at vi har kunnet konstatere, at i dag behandler vi et beslutningsforslag om Pædofilforeningen, i går var det så en debat om Hizb-ut-Tahrir.

Inden der går for meget inflation i, hvor mange foreninger Dansk Folkeparti har tænkt sig at

forbyde i det her land, er det måske væsentligt, at vi lige trækker vejret en enkelt gang og prøver at se på, hvad det er for principper, der er til debat her, og prøver at lande der, således at vi derfra kan komme videre.

Det er sådan set blot det, der er vores ønske i den pågældende sag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig da, at hr. Morten Bødskov og Socialdemokraterne har haft tid til at tænke sig lidt om og nu gerne vil have undersøgt juraen i grundlovens bestemmelser om foreningsfrihed.

Hr. Morten Bødskov kom med en bemærkning om, at vi ikke kan have en retstilstand, hvor foreninger kan begå kriminalitet i ly af grundloven. Det er i hvert fald sådan, jeg fik det noteret ned.

Jeg vil gerne høre, hvad hr. Morten Bødskov mener, for jeg har den opfattelse af retstilstanden i Danmark, at hvis en forening begår noget kriminelt, så kan foreningen straffes. Vi har et strafansvar for foreninger, og hvis medlemmer af en forening begår noget strafbart, så kan medlemmerne straffes.

Derfor vil jeg gerne høre, hvad det er for kriminalitet, som hr. Morten Bødskov mener der kan begås i ly af grundlovens foreningsfrihed.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Så har jeg ikke udtrykt mig tydeligt nok.

Det, der er pointen, er, at vi som sagt er interesseret i, at vi får en diskussion af spørgsmålet om, hvornår kriminelle aktiviteter begået af medlemmer af en forening eller folk omkring en forening skal have konsekvens for foreningens virke.

Kl. 18.55

Det er sådan set det, der er vores hovedpointe, og det er derfor, vi håber, at der kan være bred enighed om, at det er det, vi går videre med i Folketingets Retsudvalg.

Jeg deler fuldstændig den betragtning om retstilstanden, som fru Line Barfod har. Det er klart, at det er gældende lov. Sådan er det. Der er ikke nogen tvivl om det. Men vores synspunkt er altså, at der er diskussion i brede kredse om det her spørgsmål, og en landing af den her diskussion uden at fare til den form for konklusion, som Dansk Folkeparti er kommet med her, kunne være, at vi starter med en diskussion om de sådan mere principielle spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er enig i, at det er udmærket at få en nærmere undersøgelse af juraen i det, og det kan også indgå i grundlovsdebatten. Men jeg bliver lidt foruroeligt, når hr. Morten Bødskov nu igen kommer med bemærkningen om, at hvis medlemmer af en forening begår noget kriminelt, skal det have betydning for foreningen.

Selvfølge skal man inddrage det i overvejelserne, men jeg vil gerne høre: Betyder det så, at foreninger, der har medlemmer, der begår kriminalitet, sådan generelt skal undersøges? Vi har revisorer, der har begået selskabskriminalitet; vi har mange advokater, der har begået selskabskriminalitet; der er medlemmer af politiske partier, der har begået kriminalitet osv. Jeg forstår ikke helt koblingen, at hvis medlemmer bliver dømt for noget kriminelt, skal det have betydning for foreningen.

Jeg tror, at Socialdemokraterne skal tænke sig lidt mere om. Man har allerede tænkt sig godt om fra i går til i dag. Det synes jeg er positivt. Måske skulle man tænke lidt videre, og det kunne så være i forbindelse med den juridiske debat, som vi, så vidt jeg forstår, skal have.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jamen vi har såmænd ikke behov for at tænke os mere om, end godt er. Det har vi allerede gjort. Det, der er pointen, er, at som det ligger lige i øjeblikket, mener vi, at der er behov for en diskussion af de her spørgsmål, og det er det, vi lægger op til.

Jeg mener sådan set stadig væk, at det er en relevant diskussion at tage, fordi det selvfølgelig har præget debatten, og fordi det præger den juridiske debat om Rigsadvokatens afgørelse. Det gør det, og det er et faktum. Derfor er det selvfølgelig noget, som vi selvfølgelig også må reflektere over. Det er det, vi forsøger at sætte til debat.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at vi selvfølgelig er fuldstændig klar over den retstilstand, der er: at medlemmer, der begår kriminalitet, bliver dømt – punktum. Det er set med talsmanden for Hizb-ut-Tahrir; det er set med adskillige, kan man roligt sige, medlemmer af de to dominerende rockerklubber i Danmark. Der er ingen tvivl om den sag.

Men det er klart, at det i den her sammenhæng er en relevant diskussion at prøve at dis-

kutere medvirkenbegrebet i forhold til foreningen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

I hr. Morten Bødskovs ordførertale om B 151 siger hr. Morten Bødskov, at Socialdemokraterne støtter det, men jeg vil godt vide, hvor meget man støtter det. Er det sådan, at hvis det kommer til afstemning, vil man stemme for det, eller vil man bare kigge på, hvordan det er gået med den ændring af forældelsesfristen, som vi lavede i 2000? Hvad er det konkret, Socialdemokraterne mener om det her forslag?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Vi mener helt grundlæggende, at der her er tale om nogle meget alvorlige overgreb, og den konkrete holdning er i forlængelse deraf, at hvis der så at sige kan dokumenteres en ubalance i forholdet mellem hensynet til efterforskningen og på den anden vægt de bånd, som vi ved der kan være af familiær grund, eller det kan være andet, som man kan sige holder den enkelte anmelder tilbage, må vi se på det igen.

Men det er klart, at som det ligger nu, står vi selvfølgelig fast på den ændring, som vi selv vedtog her i slutningen af 1990'erne; det giver sig selv.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Er hr. Morten Bødskov vidende om, at der har været sager, der er rejst, efter at vi har ændret på tidspunktet for, hvornår forældelsesfristen udløber? Er hr. Morten Bødskov vidende om, at der er folk, der har ønsket at rejse sager, men hvor de konkret har fået afslag fra politiet, fordi forældelsesfristen var sprunget, efter at vi har forlænget tidspunktet for, hvornår forældelsesfristen udløber?

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Vi havde stort set den samme debat forud for, at vores regering, Socialdemokratiet og De Radikale, ændrede, kan man sige, balancen i det spørgsmål, som jeg omtalte tidligere. Det er jo den samme debat, vi har nu.

Det er klart, at det her spørgsmål er indgået i debatten. Vi har ikke en konkret bunke sager at kunne fremvise, og det er jo netop også derfor, at vi siger, at hvis der er tale om, at der er nogen,

der bliver holdt tilbage, og at forældelsesfristen er et problem, er vi klar til at se på spørgsmålet om balancen i det her vægforhold igen.

Det er sådan set derfor, at vi lægger det åbent op, som vi gør. Hvis der er problemer, er det selvfølgelig noget, vi er klar til at se på igen, men indtil videre forholder vi os til den ændring, som vi selv lavede i slutningen af 1990'erne.

Kl. 19.00

Formanden:

Tak til hr. Morten Bødskov.

Så er det fru Pia Kristensen som ordfører.

Pia Kristensen (DF):

Hr. Peter Skaarup er desværre blevet forhindret i at være til stede, så jeg skal fremføre Dansk Folkepartis synspunkter i denne sag.

Dansk Folkeparti har fremsat de to beslutningsforslag, som behandles samlet i dag. Begge forslag bygger på den opfattelse, at der er klart behov for en forstærket indsats i kampen mod seksuel udnyttelse og misbrug af samt overgreb mod børn, og det gælder børn i alle lande.

Vi er af den opfattelse, at der skal slås hårdt ned over for pædofilers perverse og afskyelige lyster. I dag vågner mindst 20.000 børn under 18 år op til endnu en dag med trusler om tæsk og krav om sex eller tvangsarbejde et sted i Europa, hver time døgnet rundt bliver nye børn gjort til slaver, og problemet er voksende.

John Stamnes fra Interpol udtaler, at handel med børn er et stigende problem. Størstedelen er 14-17-årige piger fra Østeuropa, som bliver solgt eller lokket til Vesten af bagmænd og tvunget til pædofilsex og prostitution.

For pædofile er EU et paradis. Der er ikke meget, der blomstrer ved grænsen mellem Tjekkiet og Tyskland, bortset fra børneprostitution. I en bog afsløres det, at salg af børn til sex har højkonjunktur, og at det tjekkiske grænseområde er blevet et paradis for pædofile. Børnetøj i vinduet eller en barnevogn foran huset osv. har længe været et signal eller et tegn til mændene i mellemklassevognene fra Sachsen, Bayern eller det øvrige Tyskland, som kører over grænsen til Tjekkiet. Det er et land, der i dag har fået det tvivlsomme ry at være Europas svar på Thailand.

Så galt står det dog ikke til i Danmark. Men hvordan er Danmarks ry egentlig? Vi synes ikke, det er for godt. I udlandet undrer man sig over, at det er lovligt for pædofile at danne deres egen

forening, og man undrer sig over, at man ikke tager skarp afstand fra pædofile. Jeg må sige, at det gør vi i Dansk Folkeparti.

Vi ved godt, at Danmark ikke alene kan løse alle landes problemer og de gruomheder, som børn og unge udsættes for; her skal der et internationalt samarbejde til. Men som udgangspunkt må vi altså starte i vores egen lille andedam. Når det pædofile netværk viser sit grimme ansigt, må vi slå til.

Pædofilgruppen besluttede for et par måneder siden at stoppe alle aktiviteter, herunder foreningens hjemmeside. Nu viser det sig, at en lille gruppe tidligere medlemmer har kopieret den gamle hjemmeside og atter lagt den ud på nettet. Hjemmesiden er blevet opgraderet til en verdensomspændende adresse, der opererer på fem sprog via en international hjemmeside, komplet med links, chatrooms og e-mail-adresser. Så er det, man må spørge sig selv: Hvor har vi Pædofilgruppen? Er foreningen ved at genopstå?

Vi ved, at nogle gamle medlemmer ikke ønsker at nedlægge denne forening. Vi mener, at de røde advarselslamper blinker så kraftigt, at der skal handles nu, og derfor har vi pålagt regeringen at søge Pædofilforeningen opløst ved dom, så vidt muligt på grundlag af et foreløbigt forbud, jævnfør grundlovens § 78.

Alle mennesker har ret til at have de lyster, de nu engang har, men det er bestemt ikke altid en menneskeret at omsætte den i handling. Enhver dyrkelse af seksuelle specialiteter mellem voksne selvstændige mennesker vedkommer kun de involverede, men misbrug af børn, hvad enten det drejer sig om direkte fysiske overgreb eller misbrug af børns tillid, er kriminelt og bør alene behandles som sådan.

Derfor forekommer det Dansk Folkeparti ufatteligt og temmelig diskvalificerende for det ofte besungne danske frisind, at man kan tillade en lovlig forening, der år efter år har ført sig frem som talerør for en gruppe mennesker, hvis aktiviteter er åbenbart perverse og kriminelle. Pædofile er kriminelle. At de også er psykisk syge, er hævet over enhver tvivl, men det berettiger dem altså ikke til at praktisere deres perverse og afskyelige lyster.

Vi har foreningsfrihed i Danmark, foreninger spiller en meget vigtig rolle i det danske samfund, og grundloven beskytter den enkeltes ret til at deltage i og mødes i foreninger uden indblanding fra statsmagten, og det er også godt. Vi mener blot, at der må være en grænse, og vi mener, at den grænse er nået, når det drejer sig om,

at pædofile har ret til deres egen forening. Vi mener simpelt hen ikke, at den har nogen eksistensberettigelse.

Kl. 19.05

Det er frastødende, at man har en forening, der opfordrer til misbrug af børn, og det er frastødende, at Danmark er blevet hjemsted for en hjemmeside, der kan læses over hele verden, og hvor man i detaljeret grad kan læse, hvad der foregår omkring seksuelt misbrug af børn.

Vi mener ikke, at det er acceptabelt, at man i et i øvrigt civiliseret samfund udsætter børn for risikoen for at få deres liv ødelagt allerede i en tidlig alder på grund af voksnes syge tilbøjeligheder. Vi mener, det er påkrævet, at Danmark træffer foranstaltninger, der vanskeliggør og så vidt muligt gør det umuligt at dyrke sex med børn.

Et af midlerne – ét af midlerne hertil – er at opløse Pædofilforeningen ved dom, og at de afskæres fra at oprette en ny forening. Et administrativt forbud ville være et meget, meget klart signal at sende til det pædofile miljø, og det vil samtidig vise over for bekymrede forældre, at regeringen og Folketinget tager denne her sag alvorligt.

Det andet forslag, vi har fremsat, er, at forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn skal ophæves. Ændringen vil betyde, at sådanne sager kan rejses, uanset om der f.eks. er gået en lang årrække, før offeret har kræfter til at anmelde forbrydelsen. Både psykologer og børneorganisationer, herunder Red Barnet, kræver loven forbedret og støtter en lovændring, der helt ophæver forældelsesfristen.

Hvis offeret for en seksualforbrydelse er et barn eller en ung, vil oplevelsen i mange år være så traumatiserende, at offeret måske først mange år senere tør gå til myndighederne. Det har vist sig, at der forekommer tilfælde, hvor selv den for få år siden ændrede forældelsesfrist ikke i tilstrækkelig grad sikrer, at der sker strafforfølgning. Det mener vi ikke er holdbart. Det skal og må aldrig være for sent at anmelde, at et barn er blevet misbrugt seksuelt.

Seksuelt misbrug og udnyttelse af børn skal bekæmpes gennem oplysning og andre forebyggende foranstaltninger, men også ved strafferetlige midler, og ophævelse af forældelsesfristen bør være et led heri. Det mener vi.

Danmark opfattes blandt pædofile som et rent slaraffenland i sammenligning med andre civiliserede lande på grund af vores lemfældige lovgivning på området. Derfor har vi fremsat de

to beslutningsforslag her, hvis formål er at skærpe lovgivningen. Vi ønsker ikke et slaraffenland for pædofile, men derimod et land, hvor børn kan færdes sikkert og frit som nogle glade og trygge børn. Pædofile skal simpelt hen have at vide, at vi under ingen omstændigheder vil acceptere deres perverse, afskyelige handlinger.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Pia Kristensen taler, som om fru Pia Kristensen er den eneste her i Folketinget, der tager afstand fra pædofili, og er den eneste, som synes, det er afskyvækkende. Men fru Pia Kristensen skal vide, at det gør vi alle. Vi har gennem de sidste mange år lavet meget om på straffelovgivningen. Det er ikke nemt at fungere som pædofil i Danmark i dag. Det synes jeg skal slås fast.

Det, fru Pia Kristensen og fru Pia Kristensens parti har som problem, er, at de børn, der udsættes for overgreb, kan risikere at få psykiske sygdomme, og der har Dansk Folkeparti klart vist, at de ikke ønsker at hjælpe de børn. SF har fremsat et beslutningsforslag, som vi havde til førstebehandling for et stykke tid siden, hvor vi foreslog, at ventelisten for børn, der havde psykiske sygdomme, skulle nedsættes til 2 måneder. Hvad sagde Dansk Folkeparti? Dansk Folkeparti sagde nej.

I mine øjne har denne her tale fra fru Pia Kristensen været en råben ud ad vinduet, men uden indhold.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at alle i Folketinget, alle mennesker, der ikke er pædofile, tager afstand fra det her. Men i Dansk Folkeparti tager vi *virkelig* meget afstand fra det, for det er små børn, der bliver misrøgtet på det værste. Så kan fru Anne Baastrup grine, lige så højt hun overhovedet kan.

Med hensyn til at nedbringe ventelisterne: Det er vi også interesserede i, men det er altså ikke altid, at det lige kan gå i den fart, som fru Anne Baastrup og SF vil.

Så ved jeg godt, at straffelovgivningen er lavet om. Nu sidder jeg ikke på det retspolitiske område, så jeg kan det selvfølgelig ikke i detaljer. Det ved jeg godt den er, men vi synes bare ikke, at den er lavet tilstrækkeligt om. Vi mener ikke, at den lovgivning, vi har, hjælper børn, der bliver misrøgtet af pædofile mennesker, ellers

ville vi jo aldrig nogen sinde have fremsat de to beslutningsforslag.

Kl. 19.10

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Hvis det var sådan, at Dansk Folkepartis vrede over, at børn bliver misbrugt, og at børn kan få en traumatisk barndom, var ægte, havde Dansk Folkeparti også prioriteret området, når der er tale om ventelister til psykisk syge børn.

Jeg vil endnu en gang konkludere, at det er mundsvejr og snak, når Dansk Folkeparti i den grad taler med store bogstaver i denne sag. Vi er alle enige om, at vi ikke ønsker Pædofilforeningen, men i SF mener vi bare ikke, at vi skal udsætte en justitsminister for en rigsretssag, men det er Dansk Folkeparti tilsyneladende ligeglad med. Dansk Folkeparti er tilsyneladende ligeglad med den danske grundlov. Fru Pia Kristensen siger her fra talerstolen, at Dansk Folkeparti er fuldstændig ligeglad med den danske grundlov, at Dansk Folkeparti er fuldstændig ligeglad med, at psykisk syge børn kan vente i meget lang tid på at få en behandling, og Dansk Folkeparti taler kun for at ... Nej, jeg tror, jeg bliver nødt til at standse. Jeg synes virkelig, at fru Pia Kristensens tale var uantagelig.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg kan godt forstå, at fru Anne Baastrup er nødt til at standse, for fru Anne Baastrup er jo så indædt ond og sur og gal på Dansk Folkeparti, at fru Anne Baastrup kunne holde tale i timevis. Men det kan fru en jo vente med, til talerstolen bliver SF's.

Jeg vil sige, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Selvfølgelig brænder vi hver især for nogle ting, og her er der altså et område, som jeg/vi brænder meget for, så selvfølgelig engagerer man sig i det.

Så vil jeg sige til fru Anne Baastrup, at med hensyn til alt det sludder og vrøvl om ventelister for de psykisk syge, er ikke alle psykisk syge jo blevet udsat for overgreb af pædofile mennesker som børn. Der er også alle mulige andre årsager til det, men fru Anne Baastrup snakker væk fra det, vi taler om her, nemlig at de pædofiles foreninger skal forbydes i dette land. Det er det, sagen handler om.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Pia Kristensen holdt et meget langt og vældig engageret indlæg om, hvor forfærdeligt overgreb på børn er, og fru Pia Kristensen kunne godt indrømme, at alle vi andre har den samme opfattelse, selv om fru Pia Kristensen åbenbart mener, at Dansk Folkeparti er endnu mere opvært over det end alle andre. Nu har jeg svært ved at se, hvordan man kan gradbøje det at være imod overgreb mod børn, men det kan Dansk Folkeparti åbenbart.

Men jeg synes faktisk, det er ret vigtigt at holde fast i, at Dansk Folkeparti kun er optaget af pædofili, hvis der kan gennemføres et forbud, men ikke er optaget af at gøre noget konkret for at hjælpe ofrene. Man er ikke optaget af sikre, at der bliver en behandlingsgaranti, så børn, der har psykiske problemer, kan komme til med det samme, selv om man så måske også kunne opdage med det samme, at de har psykiske problemer, fordi de har været udsat for et overgreb. Det kan jo godt være, at børnene ikke fortæller om det med det samme.

Faktisk kunne det at hjælpe børn med det samme betyde, at vi fik stoppet nogle overgreb. Men det prioriterer Dansk Folkeparti altså ikke lige så højt som at prøve at tvinge justitsministeren til at bryde loven og grundloven.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Alle interesserer sig selvfølgelig for dette område – det siger sig selv – og jeg håber, at når fru Line Barfod kommer herop, kan hun tale lige så højt og lige så engageret, for så ved jeg, at fru Line Barfod mener det af hjertet.

Fru Line Barfod kører frem med, at vi kun ønsker at ramme de pædofile osv. Vi er selvfølgelig dybt forargede over, at pædofile mennesker i dette land har ret til at starte en forening, som har et edb-system, der når ud til hele verden med beskidte ting om sex og børneporno, men jeg kan ikke forstå, at det ikke kan forarge fru Line Barfod fra Enhedslisten.

Så er jeg enig med fru Line Barfod i, at vi sikkert ikke er gode nok til at finde de børn. Fra det offentliges side prøver man at sikre, at pædofile holdes ude fra skoler, institutioner, klubber og andre steder, men vi mener, at der er nogle steder, man mangler at gribe ind, bl.a. i hjemmene, fordi det meget ofte er her, overgrebene foregår.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er mange ting og mange holdninger, som andre giver udtryk for, som jeg kan blive meget forarget over, men det får mig altså ikke til at pålægge en justitsminister at bryde loven og grundloven.

Nu vil jeg prøve at spørge fru Pia Kristensen en anden vej rundt. Det er ikke så længe siden, vi her i Folketingssalen havde en meget stor grundlovsdebat, hvor Dansk Folkepartis holdning var, at ikke én eneste bestemmelse i grundloven skal ændres, for grundloven er rigtig, rigtig god efter Dansk Folkepartis opfattelse. Jeg vil gerne høre: Hvordan stemmer det med, at Dansk Folkeparti nu mener, at vi ikke skal have foreningsfrihed i Danmark? At man skal kunne forbyde foreninger, selv om der ikke er beviser for, at de er ulovlige?

Kl. 19.15

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jeg mener ikke, vi har sagt noget om, at vi vil bryde loven, for det mener vi faktisk ikke vi gør med forslaget her. De jurister, der har været os behjælpelige med at lave beslutningsforslaget, siger, at det faktisk godt kan lade sig gøre, men det er jo sådan nogle ting, vi må have afdækket i udvalgsarbejdet.

Så synes jeg ærlig talt, når vi nu snakker grundlov, at vi aldrig nogen sinde har fået afprøvet, hvor langt grundlovens beskyttelse egentlig går. Men lige præcis denne sag er da en fin anledning til at afprøve det, for så får vi at se, om vi har en grundlov, der er god nok.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg bed mærke i, at fru Pia Kristensen i sin ordførertale lagde megen vægt på, at der foregår et internationalt samarbejde om bekæmpelse af børneporno. Nu er det jo fuldstændig rigtigt, at der sker en voldsom distribution af børneporno på nettet, og at der af og til bliver optrevet ligar eller børnepornoringe, som er udbredt over hele verden, og jeg vil gerne spørge: Hvor mange af forslagene om internationalt samarbejde om bekæmpelse har Dansk Folkeparti stemt for?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det kan jeg faktisk ikke svare på her, så det må jeg først have undersøgt. Men det er da rigtigt,

at det er vigtigt, og jeg sagde også, det er vigtigt, at vi har et internationalt samarbejde. Vi har jo netop set, hvilke katastrofer der skete i Belgien, og den sag kører jo stadig.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg tror, jeg kan hjælpe fru Pia Kristensen. Dansk Folkeparti har ikke stemt for nogen af de forslag om internationalt samarbejde på dette område, som vi har behandlet her i Folketinget. Det handler om Europol, det handler om Schengen-informationssystemet og andre meget, meget effektive samarbejder inden for EU-systemet og internationalt i øvrigt, og alt det har Dansk Folkeparti konsekvent stemt imod.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Jamen jeg må blive fru Elisabeth Arnold svar skyldig, for som sagt sidder jeg ikke i Retsudvalget, så jeg har slet ikke styr på de lovforslag, der er kørt gennem Retsudvalget.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan jo for det første konstatere – det var egentlig noget, jeg ikke var klar over – at man kan gradbøje, hvor meget man tager afstand fra pædofile, og der kan åbenbart gradbøjes så meget, at alle vi andre ikke kan tage lige så stor afstand fra pædofile som Dansk Folkeparti. Det kan jeg kun undre mig over, for jeg har hørt en række taler herinde, hvor vi alle har taget dyb afstand fra dem. Det vil jeg gerne pointere kraftigt, og derfor tror jeg ikke, at hverken Dansk Folkeparti eller fru Pia Kristensen kan have monopol på at gøre det.

Men jeg vil gerne spørge fru Pia Kristensen, om fru Pia Kristensen og Dansk Folkeparti virkelig tror, at hvis vi forbyder pædofile foreninger, stopper de pågældende med at være pædofile? Vil de ikke bare fortsætte? Og er det så måden at bekæmpe dem på? Forestiller Dansk Folkeparti sig, at hvis vi forbyder den forening, er der ingen pædofile mere? Det mangler vi sådan set at få et svar på, for hvad er formålet med at stoppe foreningen, når vi ved, hvilke konsekvenser det kan have, hvis vi måske får en dom for, at den ikke kan forbydes?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Nej, Dansk Folkeparti har selvfølgelig ikke monopol på at tage afstand fra det at være pædofil. Alle normalt tænkende mennesker tager på det skarpeste afstand fra det. Men nu står jeg altså heroppe som repræsentant for Dansk Folkeparti, og jeg har selvfølgelig ret til at udforme mine ordførertaler, som jeg har lyst til, og udforme dem sådan, som jeg synes passer til det, jeg føler, og det er det, jeg har gjort. Andet ligger der ikke i det.

Så vil jeg sige, at med hensyn til at forhindre overgreb kan man nok aldrig få bugt med dem. Det er en stor politimæssig indsats, der skal til. Men det, vi er dybt forargede over, er, at et land som Danmark kan tillade og lovliggøre en pædofilforening. Det er det, vi harcelerer over. Vi mener ikke, at en sådan type forening skal have lov til at bestå. Eksistensgrundlaget er simpelt hen ikke til stede, derfor ønsker vi den lukket, og der skal ikke skyde nye op.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Så er jeg nødt til at spørge fru Pia Kristensen: Når fru Pia Kristensen siger, at vi måske aldrig får bugt med overgrebene, var det så ikke bedre at gå ind i et konstruktivt samarbejde med regeringen og være med til at styrke den politimæssige indsats, der skal til på området, endnu mere, så vi får fat i de enkelte personer, frem for at bruge en masse tid på måske at udfordre den grundlovssikrede ytringsfrihed, som vi skal være rigtig, rigtig stolte af at have i det land, vi bor i?

Kl. 19.20

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Det er korrekt, at vi skal have fat i enkeltpersonerne, og vi skal have fat i de netværk, der findes, og som kan skjules alle steder. Men når der skyder en forening op, som åbenlyst står frem og siger, at her er en pædofilforening, må vi da reagere, når den stikker sit grimme ansigt frem lige for næsen af os. Vi kan da ikke acceptere, at en sådan institution kan overleve her i landet.

Så vil jeg sige, at det stadig er politiets opgave at gøre en indsats, og vi har fremsat beslutningsforslaget, fordi vi selvfølgelig håbede, vi kunne få flertal for det. Så kunne der være sket noget, og det kunne måske være gået stærkt. Men vi vil

da ikke være sure og sige, at hvis vi ikke kan få vores forslag vedtaget, vil vi slet ikke have noget med justitsministerens forslag at gøre. Tværtimod er vi da glade for, at justitsministeren nu er kommet på banen og vil forbedre forholdene for de stakkels børn, vi har med at gøre.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan altså ikke forstå, at fru Pia Kristensen undrer sig over, at der ikke er noget flertal. Nu har fru Pia Kristensen jo indrømmet i sine svar til fru Irene Simonsen, at man bare vil have foreningen forbudt, men man ved godt, at der ikke kommer færre pædofile af den grund, så er det ikke det rene, skinbarlige vælgerbedrag?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Især denne pædofilforening fungerer på den vis, at den er en del af et netværk, som kommunikerer med andre pædofile, som giver hinanden gode råd på tværs af landegrænserne. Man kan faktisk kalde det en hel virksomhed, som opfordrer pædofile til at dyrke pædofili og ud fra egne erfaringer komme med eksempler på, hvordan man kan få fat i børnene, og hvordan man kan undgå politiet, og det må vi i hvert fald se at komme til livs.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Pia Kristensen må altså være den eneste i denne sal, som virkelig tror, at fordi vi siger, at nu er det forbudt, ophæves alle netværk. Det gør de jo ikke. De kommer tværtimod endnu længere ned under jordens overflade, og det bliver endnu vanskeligere for politiet at efterforske dem.

Så vil jeg godt spørge fru Pia Kristensen i forlængelse af det, som fru Elisabeth Arnold var inde på om det internationale samarbejde: Fru Pia Kristensen var åbenbart ikke klar over alle de EU-bestemmelser, som Dansk Folkeparti har stemt imod, men når fru Pia Kristensen nu taler så meget om det internationale samarbejde – og der er jo et stigende samarbejde om strafferetten og strafferetsplejen i EU – kan vi så regne med, at næste gang, vi træffer aftale om nærmere samarbejde om efterforskning af forbrydelser i EU, vil Dansk Folkeparti og fru Pia Kristensen stemme for?

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Alle de EU-bestemmelser, der er indført, skal jo også overholdes, og så må vi simpelt hen gøre det, at vi sætter os ned og ser på, hvad det er fornuftigt at samarbejde om. Når det gælder kriminalitet på tværs af landegrænserne, går vi selvfølgelig ind for, at man skal hjælpe hinanden i et internationalt politisamarbejde, og det har vi i øvrigt aldrig lagt skjul på.

Så vil jeg vende tilbage til, om det har noget formål at nedlægge en pædofilforening. Det har i hvert én fordel, og det er, at vi sender et klart signal til de pædofile og fortæller dem: Vi ønsker ikke, at I skal etablere jer i foreninger, for vi bryder os slet ikke om det, I praktiserer. Det er et meget klart og tydeligt signal, som vi kan sende ved at forbyde dem at åbne deres egne foreninger, for så føler de lige pludselig, at det ikke er legalt at være de personer, de er.

Formanden:

Tak til fru Pia Kristensen, og så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Indimellem kunne jeg såmænd godt ønske mig tilbage i det sidste årtusind, nærmere bestemt tilbage til dengang, jeg startede i Folketinget som suppleant i 1977.

Kl. 19.25

Havde vi dengang haft en debat, som drejede sig om det emne, vi debatterer i dag, nemlig nogle meget, meget væsentlige ting om ytringsfrihed, grundlov og forbud eller ikke forbud mod foreninger, så var der sket det, at Præsidiet havde lagt dette – frem for noget mere eller mindre tekniske energidebatter – på et spændende tidspunkt, og i hvert fald halvdelen af Folketingets medlemmer havde siddet og lyttet, og mange, ikke bare ordførerne, havde deltaget aktivt i debatten, fordi det er noget principielt og noget væsentligt for et demokrati og for samfundet – og for pressen for nu også at skyde på dem, når jeg skyder på så mange andre inklusive min egen folketingsgruppe.

Der havde været sort af journalister deroppe, fordi politikerne ville have sagt, at det er noget væsentligt for det samfund, vi har bygget op, og den grundlov, vi har, og som vi 179 har skrevet under på.

Jeg tog lige grundloven op af skuffen, for selv om jeg har læst den mange gange, så indrømmer

jeg blankt, at jeg ikke kan alle 89 paragraffer, i hvert fald ikke i den rigtige rækkefølge.

Men det, vi diskuterer her i dag, er jo bl.a. § 77. Det er den, der siger de væsentlige ting, i hvert fald at enhver er berettiget til på tryk – og jeg understreger: enhver er berettiget til på tryk – i skrift og i tale at offentliggøre sine tanker, og at censur og andre forebyggende forholdsregler ingen sinde på ny kan indføres.

Og så kommer den næste paragraf, som vi også diskuterer, § 78, om, at borgerne kan samles uden varsel, og at foreninger, der virker ved eller søger at opnå deres mål ved vold osv., kan opløses ved, at forskellige ting er opfyldt.

Men det er jo altså en spændende debat og en meget væsentlig debat, og det er også derfor, der kommer mange forskellige nuancer frem, også indimellem lidt forskellige fra medlemmer af samme parti.

Jeg kom til at tænke på et citat og prøvede lige at lede efter det og fandt det ikke, men jeg skal gengive det, som jeg husker det – meningen er i hvert fald god nok. Det var den franske filosof Voltaire, der for et par hundrede år siden i en diskussion med en politisk modstander, som efter Voltaires og for øvrigt også min opfattelse havde nogle meget outrerede og frygtelige og i og for sig uacceptable holdninger, sagde: Jeg er uenig med min modstander på enhver måde, men jeg vil kæmpe til min dødsdag for hans ret til at fremkomme med disse synspunkter.

Det var jo i virkeligheden flot sagt. Og det er vel i virkeligheden noget af det, der har dannet grundlaget for, at grundlovens fædre helt tilbage i 1849 satte denne paragraf ind i den første danske frie grundlov, at enhver er berettiget til på tryk, i skrift og i tale at offentliggøre sine tanker. Det gælder også de tanker, der er os vederstyggelige og væmmelige og uacceptable, hvad enten det er politisk eller andet. Det er grundreglen, og det synes jeg vi skal holde fast i.

Nu lagde jeg mærke til, at fru Pia Kristensen sagde, at hun var – skal vi sige – stand in, det skulle have været hr. Peter Skaarup, der var ordfører, men han var forhindret. Og jeg bed mærke i, at hr. Peter Skaarup jo udtrykte meget, meget flot i går i Folketingssalen nøjagtig de samme synspunkter, som jeg her har. Han havde et spørgsmål til statsministeren og sluttede med, at han godt ville spørge, om statsministeren var enig i, at indgreb i ytringsfriheden er bekymrende for demokratiet, uanset hvor i verden de finder sted. Og det var statsministeren heldigvis enig i.

Baggrunden for hr. Peter Skaarups spørgsmål var ikke Pædoofilgruppen eller Hizb-ut-Tahrir, det var en belgisk dom over nogle foreninger, der havde udtrykt nogle racistiske holdninger, og det havde de ikke fået lov til ifølge belgisk lov. Men der giver hr. Peter Skaarup jo udtryk for det, som også er en konservativ grundholdning, at ytringsfriheden skal vi sætte utrolig højt. Og de steder, hvor vi vil begrænse den af den ene eller den anden grund, skal vi tænke os rigtig godt om.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at jeg som konservativ og den konservative gruppe godt, ja, meget godt, særdeles godt kunne undvære både Pædoofilgruppen og Hizb-ut-Tahrir og Bandidos og Hells Angels, og hvad de hedder alle de der mystiske foreninger. Det er nemlig udemokratiske og menneskefjendske foreninger, som på mange områder optræder på en måde, som efter normale menneskers opfattelse, hvad enten man er fra Dansk Folkeparti eller Det Konservative Folkeparti eller De Radikale, er helt uacceptabel, og som vi ikke på nogen måde kan bakke op om.

Kl. 19.30

Men vi skal vel også respektere og acceptere, at grundloven sætter nogle retlige rammer for foreningsfriheden, og jeg har selv nævnt de to vigtigste paragraffer. Det er jo netop i sådanne situationer, når vi bliver presset lidt, og hvor vi siger, at her er nogle, der siger noget, der er vederstyggeligt og modbydeligt – det kan også være politiske bemærkninger; bare tænk tilbage på kommunisterne i gamle dage, dem forbød vi jo heldigvis heller ikke bortset fra under besættelsen, hvor vi blev tvunget til det af nazisterne – at retsstaten skal stå sin prøve. Vi skulle jo nødig udvikle os til at være en, undskyld udtrykket, bananrepublik.

På grund af grundlovens regler om foreningsfrihed har Rigsadvokaten jo i adskillige tilfælde, eller i hvert fald i flere tilfælde, både når det drejer sig om rockere, og når det drejer sig om Hizb-ut-Tahrir, og nu er han i gang med at vurdere Pædoofilgruppen, hidtil vurderet – de gange, hvor han er blevet spurgt – at man ikke ville vinde en eventuel retssag.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at hvis hans vurdering vedrørende Pædoofilgruppen nu bliver sådan, at han kommer tilbage og siger, at han vurderer, at det er en overtrædelse af grundlovens § 78, at det altså ikke er en lovlig forening, så vil den konservative opfattelse selvfølgelig være, at så skal vi bruge grundloven, og så

skal der anlægges den retssag, som grundloven kræver for at få opløst den. Men hvis han siger det modsatte, ja, så vil vi også acceptere det, og det vil vi ud fra de argumenter, som justitsministeren kom frem med.

Det er derfor, jeg har det lidt vanskeligt i og for sig både med det her forslag fra Dansk Folkeparti og også med nogle af de bemærkninger, som bl.a. De Radikale har været fremme med de sidste par dage, om, at så skulle man bare lade justitsministeren lave et midlertidigt forbud. Og så står der jo i grundloven, at så skal der straks rejses en retssag. Den retssag er det jo altså justitsministeren der skal pålægge Rigsadvokaten at rejse.

Der kommer jeg til at tænke på, at det jo ikke er mere end ½ år siden, vi behandlede et forslag fra den radikale folketingsgruppe, der ville fjerne enhver magt hos justitsministeren til at pålægge anklagemyndigheden noget som helst, og i hvert fald så sent som i går ønskede man, at det skulle justitsministeren alligevel gøre, uanset hvilken holdning Rigsadvokaten havde. Men sådan er der så meget.

Men efter konservativ opfattelse er prisen for demokrati vel, at man også må acceptere dem, man ikke kan lide. Og mon ikke både De Radikale og Dansk Folkeparti og mange andre partier eller folketingsmedlemmer ved nærmere eftertanke trods alt deler denne opfattelse.

Min opfordring er derfor, at vi i fællesskab på tværs af partigrænser bekæmper de pædofile, at vi bekæmper Hizb-ut-Tahrir, og at vi bekæmper dem med oplysning, med argumenter, med informationer og med hårde domme til de individuelle medlemmer, der overtræder dansk ret. Det gør vi jo heldigvis også i øjeblikket.

Det er faktisk min klippefaste overbevisning, at oplyste danskere – og det er det kæmpestore flertal – ikke vil bytte grundlovens demokrati og frihed med kvindeforfølgelse, børneforfølgelse, undertrykkelse og ensretning. Lad os derfor bekæmpe dem på den måde, som grundloven lægger op til.

Jeg kan ikke lade være med her at nævne en anden forening, som vi indimellem diskuterer om vi ikke skulle forbyde, de der 77 eller 79 små, tåbelige nazister med ham Jonni Hansen, den blegfede gut, i spidsen. Vi har ikke forbud mod nazisterne, så de bor nede i Snoldelev, eller hvor det nu er. Men prøv at lægge mærke til nogle af de lande, der har forbud mod nazisterne. Har de 77 småfede og snoldede nazister? Nej, de har 1.000, 2.000 eller 3.000, som er organiserede, selv

om det er forbudt, for så bliver det mere spændende, og så går de under jorden, og så er de sværere at bekæmpe.

Så er vi virkelig ikke så stærkt et demokrati, så grundfæstet i vores ytringsfrihed, at vi kan bekæmpe dem på den måde, som vores forfædre lagde op til, da de skrev grundloven? Det tror jeg, og jeg håber det.

Så vil jeg ikke komme med kommentarer til det andet forslag, men bare sige, at jeg er enig i betragtningerne om en forlængelse af forældelsesfristen. Jeg tror ikke, det fører til noget godt at anlægge en sag om en eller anden forbrydelse, der er begået for 30, 40 eller 50 år siden, for gerningsmanden vil altid blive frifundet på grund af bevisets stilling, og så står det stakkels offer tilbage med en sag, der er meget værre, end det, at man ikke kan rejse sagen. Så derfor en afvisning af det forslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu var hr. Helge Adam Møller så opmærksom at komme med en direkte bemærkning til Det Radikale Venstre. Jeg vil blot sige, at Det Radikale Venstre faktisk ønsker, at der skal laves om på justitsministerens stilling som den øverste anklagemyndighed.

Det ændrer jo ikke på, at vi forholder os til det her forslag, som er fremsat af Dansk Folkeparti, efter dets ordlyd, efter dets pålydende og efter den gældende lovgivning. Det skal vi selvfølgelig fuldstændig rette os efter. Men det ændrer jo ikke ved, at vi synes, at både indretningen i retsplejeloven med justitsministeren som øverste anklagemyndighed og også vores grundlov trænger grundigt til at blive lavet om:

Kl. 19.35

Vi ønsker nogle grænser sat, og til den ende ønsker vi selvfølgelig, at der skal rejses en retsag om Pædofilgruppen. Det er det, der er vores mål.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Selv om jeg må indrømme, at jeg synes, Det Radikale Venstre på mange områder er blevet meget mere konsistente, end de er ifølge det rygte, de havde tilbage i gamle dage med lidt på den ene side og lidt på den anden side, og selv om jeg kan høre, hvad ordføreren siger, synes jeg stadig væk, det er at tale med to tunger. Men o.k., jeg har hørt det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er glad og taknemlig for, at hr. Helge Adam Møller som sædvanlig er lydhør. Men jeg skal blot lige pointere til allersidst, at hr. Helge Adam Møller, da han læste op af grundlovens § 77, hvor der tales så varmt om, at censur ikke må indføres, og at man er berettiget til på tryk, i skrift og i tale at offentliggøre sine tanker, lige sprang det over, hvor der står »dog under ansvar for domstolene«.

Det er jo der, vi præcis har sagens kerne, at det er domstolene, der er de professionelle grænsesættere i vores retssamfund, og at det er dem, der skal sætte grænserne. Der er ført masser af retssager, hvor man prøver at se, hvor grundlovens grænser går for forskellige meget uldne formuleringer i vores grundlov.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det sidste kan jeg selvfølgelig hundrede procent bekræfte. Det var jo også derfor, jeg sagde, inden jeg læste op af grundloven, at nu ville jeg tage de for mig vigtigste bestemmelser og det, der var det overordnede. Så jeg sagde netop ikke, at jeg citerede den ordret. Det var jeg meget omhyggelig med, og det vil fru Elisabeth Arnold også kunne se bagfter.

Men det er rigtigt, at § 77 i grundloven siger nøjagtigt det, som fru Elisabeth Arnold citerede.

Formanden:

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Dansk Folkepartis beslutningsforslag om opløsning af Pædofilgruppen er et forslag, som vi alle er enige i, fordi vi jo hører – jeg har ikke selv været inde på hjemmesiden – at det er en ganske modbydelig måde, som børn bliver beskrevet på, og at det er en modbydelig måde, som den forening beskriver sig selv på. Jeg har selv haft samtaler med i hvert fald en fra Pædofilgruppen, som var meget vred over, hvordan jeg i pressen havde beskrevet Pædofilgruppen plus beskrevet den handling, det er at begå overgreb over for børn.

Der er ikke nogen her i Folketingssalen, der ikke mener, at det er afskyeligt, at mennesker kan finde på at begå overgreb over for børn. Selv om fru Pia Kristensen forsøgte at gradbøje, hvor afskyeligt vi synes det er, så tror jeg ikke, man kan placere et parti i en situation, hvor man op-

lever det som mere afskyeligt, end andre partier oplever det.

Det er vigtigt for os, at børn kan vokse op i tryghed og uden risiko for overgreb fra voksne. Derfor er det jo vigtigt med fokus på området og vigtigt, at voksne, der har med børn at gøre, ved, hvordan børn, der udsættes for overgreb, reagerer, så der hurtigt kan sættes ind.

Derfor er det også vigtigt, at vi gennem de sidste år har haft alle de her diskussioner, og hvor kommunerne jo er blevet meget opmærksomme på, at der skal efter- og videreuddannelse til for de mennesker, der har med børn at gøre, således at de med det samme kan fange et barn, der har været udsat for overgreb; kan se, hvordan et barn reagerer, hvis det bliver udsat for overgreb. Og det er også meget vigtigt, at der er en mulighed for at sætte ind hurtigt.

Det betyder, at de kommunalt ansatte også skal have en viden om, hvordan man kan handle. Der er jeg, som jeg også nævnte i et spørgsmål til fru Pia Kristensen, meget bedrøvet over, at Dansk Folkeparti fuldstændig afviste at støtte SF's forslag om at fjerne ventelisterne for børn med psykiske lidelser, for der er ingen tvivl om, at der er børn, der har været udsat for overgreb, der har behov for en psykiatrisk behandling, og hvis liv bliver ødelagt, hvis de skal gå i meget lang tid med det traume.

Det var derfor også godt, at justitsministeren bad Rigsadvokaten om at undersøge foreningens virke for at se, om den kan opløses i henhold til grundlovens § 78. Og det, der jo er vigtigt, er, at grundlovens § 78 har den klare bestemmelse om, at foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende, bliver at opløse ved dom. Det betyder jo i virkeligheden, at Rigsadvokaten har en løbende forpligtelse til at kontrollere, at der ikke er foreninger, »der bliver at opløse ved dom«, hvis de overtræder grundlovens bestemmelse i stk. 2.

Kl. 19,40

Det, Dansk Folkeparti har lagt op til, er, at foreningen skal opløses ved en, kan man sige, regeeringsforanstaltning, den skal foreløbig forbydes, men så har Dansk Folkeparti jo det problem, at der skal anlægges sag imod foreningen, og den sag skal kunne begrundes.

Som ministeren meget klart gav udtryk for, er hun altså ikke den, der stiller sig op og vil overtræde lovgivningen, for forudsætningen for, at man rent faktisk kan opløse eller foreløbigt for-

byde en forening, er jo, at man kan have en visshed for, at det ikke er usandsynligt, at den rent faktisk også bliver dømt til opløsning.

Der har Dansk Folkeparti et problem med det beslutningsforslag, de har fremsat, idet de jo via beslutningsforslaget opfordrer justitsministeren til at bryde loven, bryde grundloven. Vi har jo mange gange diskuteret grundloven, og SF vil meget gerne have fornyet og moderniseret grundloven, ikke på foreningsområdet, ikke på frihedsrettighedsområdet – vi vil gerne have nogle flere frihedsrettigheder – men hver gang er vi løbet ind i en mur fra Dansk Folkeparti. Dansk Folkeparti står vagt om den danske grundlov, som jo efterhånden er ganske gammel, og som i allerhøjeste grad har brug for en modernisering.

Derfor er det meget besynderligt, at Dansk Folkeparti går ud med et beslutningsforslag på denne her måde, og jeg kan også forstå på Dansk Folkepartis formand, at man også ønsker at gå ud med et tilsvarende forslag om Hizb-ut-Tahrir, en forening, som Dansk Folkeparti også mener skal opløses tilsyneladende på samme måde, på trods af at Rigsadvokaten jo for relativt kort tid siden måtte konstatere, at der ikke var grundlag for at føre en sag om at opløse Hizb-ut-Tahrir.

Jeg synes altså, det er en tanke værd, at Dansk Folkeparti på den ene side står vagt om grundloven og ikke vil være med til at nedsætte en grundlovskommission med henblik på at få revideret grundloven, samtidig med at man på den anden side opfordrer justitsministeren til at bryde grundloven. Tingene hænger ikke helt sammen fra Dansk Folkepartis side.

Der skal ikke herske tvivl om, at SF finder, at Pædofilforeningen er en afskyelig forening, og vi så meget, meget gerne, at den blev opløst, og vi ser også frem til Rigsadvokatens redegørelse her til efteråret. Men at støtte Dansk Folkepartis forslag vil efter vores bedste overbevisning ikke føre til noget godt.

Det næste forslag, som Dansk Folkeparti er kommet med, nemlig B 151, er et forslag om ophævelse af forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn. Jeg synes på sæt og vis, at det er mangel på seriøsitet omkring det arbejde, vi laver her i Folketinget, når Dansk Folkeparti ca. 4 år efter, at vi fik vedtaget ændringen af forældelsesfristen, så den først kører fra det fyldte 18. år, jo ikke er kommet med nogen som helst beskrivelse af domstolspraksis, og der er heller ikke kommet en beskrivelse af,

hvilke sager man rent faktisk har fået afvist fra politiet, fordi forældelsesfristen er udløbet. Det synes jeg ikke er seriøst.

Jeg har i de tidligere udmeldinger sagt, at jeg ikke mener, at tiden for nuværende er inde til, at vi ændrer på forældelsesfristen, og jeg er så fra mennesker, der ønsker, at man skal bryde med forældelsesfristen – altså gå over til ikke at have forældelsesfrister her – blevet mødt med det synspunkt, at det er ret diktatorisk og formynderisk, at jeg ikke overlader det til folk selv at føre retssager. Hvis de mener, at der er tilstrækkeligt bevismateriale, så skal de have retten til at føre en sag.

Men der synes jeg, at de overvejelser, vi havde, dengang vi ændrede på forældelsesfristen tilbage i 1999-2000, faktisk var på et meget seriøst grundlag, og derfor kan vi fra SF's side ej heller støtte det forslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det drejer sig om fru Anne Baastrup's henvisning til en anden forening, som ofte har været nævnt her i dag, Hizb-ut-Tahrir, men som jo ikke er omtalt i det beslutningsforslag, vi behandler her, og hvor fru Anne Baastrup henviser til Rigsadvokatens rapport om, at det ikke er sandsynligt, at der kunne vindes en sag om opløsning af Hizb-ut-Tahrir.

Jeg vil gerne spørge fru Anne Baastrup, om hun kan bekræfte, at der har været kritik af Rigsadvokatens bedømmelse af Hizb-ut-Tahrir, og at han i virkeligheden var for forsigtig i forbindelsen med denne bedømmelse.

Kl. 19.45

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er opmærksom på, at der er jurister, der har sagt, at Rigsadvokaten i den situation var meget forsigtig, men det er jo Rigsadvokatens arbejdsopgave at være forsigtig, således at man ikke sætter en sag i gang, der rent faktisk ikke fører til domfældelse.

Vi har jo haft den tidligere diskussion om, hvad der sker, hvis en forening som Pædofilforeningen eller en forening som Hizb-ut-Tahrir ikke bliver dømt til opløsning ved domstolene. Så kommer der et blåt stempel på den pågældende forening, og det tror jeg vil have den modsatrettede effekt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som jeg også spurgte justitsministeren om før: Hvilken situation har vi nu? Vi har præcis den samme, som hvis foreningerne var blevet frikendt ved en domstol, de er tilladte, de er lovlige, og almindelige mennesker, der lytter til det her og taler om de her ting rundt omkring i landet, kan ikke forstå, hvorfor man ikke afprøver disse sager ved en domstol, sådan at man får sat grænserne, for det er jo det, vi har domstolene til.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har fået en lang række henvendelser i dagens løb fra folk, der ikke forstår det. Men jeg vil så også sige, at når jeg har forklaret om grundlovens frihedsrettigheder og den fortolkning, der ligger i det, samt om det blotte forhold, at hvis man ikke kan gennemføre en sag for domstolene med den konsekvens, at foreningerne bliver opløst, så vil det have den modsatrettede effekt, at de faktisk vil få et flot, blåt stempel fra de øverste danske myndigheder, så synes også de mennesker, jeg har talt med, at det ville være en ret dårlig idé.

Dermed være ikke sagt, at jeg ikke tager afstand fra Pædofilforeningen, slet ikke, og jeg synes også, at den retorik, som Hizb-ut-Tahrir udøver, er afskyelig at høre på. Det er rædselsfuldt.

Formanden:

Tak til fru Anne Baastrup. Så er det fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg skal indledningsvis sige, at jeg sådan set savner hr. Peter Skaarup som repræsentant for Dansk Folkeparti, for jeg har forstået på debatten, at det i høj grad er hr. Peter Skaarup, der står for den retlige del af diskussionen her, og jeg synes ikke, det er så interessant at diskutere, hvilke indsatser der bliver gjort over for pædofili og den type forbrydelser, som vi jo alle sammen er enige om skal fordømmes på det kraftigste. Jeg skal derfor blot gå over til at meddele Det Radikale Venstres holdning til det forslag, der ligger her.

Forslaget går ud på at søge Pædofilforeningen opløst ved dom, så vidt muligt på grundlag af et foreløbigt forbud, der meddeles af justitsministeren eller af en anden myndighed, der er

bemyndiget hertil af justitsministeren, jf. grundlovens § 78, stk. 3, 2. pkt.

Vores umiddelbare indstilling fra Det Radikale Venstres side er, at vi gerne vil rose Dansk Folkeparti for at have fremlagt et velgennearbejdet og velargumenteret forslag.

Det er ret usædvanligt at få et forslag fra Dansk Folkeparti, hvor der henvises til talrige internationale konventioner, menneskerettighedskonventioner, børnekonventioner, som Dansk Folkeparti ellers ikke forsømmer nogen som helst lejlighed til at rakke ned på.

Så det, at man tager menneskerettighedskonventionerne med ind i sine forarbejder til dette beslutningsforslag, vil jeg gerne kvittere for. Jeg synes, det er et godt fremskridt. Man kommer oven i købet så vidt som til at citere fra dagbladet Information, hvilket normalt ikke hører til Dansk Folkepartis faste læsestof, vil jeg tro.

Men o.k., jeg vil ikke prøve at være sarkastisk, jeg vil blot sige, at jeg faktisk synes, at der er gjort rede for ganske mange ting i forslaget, der ligger her. Der er også gjort rede for tilsvarende foreninger og deres medlemmers retsstilling i en lang række lande, og der er som sagt henvist til ganske mange internationale konventioner.

Vi har selvfølgelig mange ting, vi er uenige med Dansk Folkeparti i i deres forslag her, også uenige selvfølgelig i mange af fru Pia Kristensens påstande i talen, men jeg har taget forslaget her for pålydende og har læst det med åbent sind, og det faktum, at det er fremsat af Dansk Folkeparti, skal ikke afholde os fra at støtte forslaget.

Vi har nogle kritikpunkter, f.eks. er det nævnt i forslaget, at Danmark har en lemfældig lovgivning. Det er fuldstændig forkert, for fremstilling af, besiddelse af, distribution af børnepornografisk materiale er strafbart, overgreb mod børn er strafbart lige fra blufærdighedskrænkelser til samleje, strafniveauerne er blandt de højeste i dansk strafferet.

Endvidere har politiet fået beføjelser til opsporing og ransagelse bl.a. af computere for at afsløre pædofile, politiet indgår i det internationale politisamarbejde om bekæmpelse af overgreb mod børn, og dansk politi har bidraget til optrævelse af pædofilnetværk på internettet.

Kl. 19.50

Det eneste lemfældige ved den danske lovgivning er faktisk vores grundlov og dens bestemmelser om foreningsfrihed. Dette ønsker

Dansk Folkeparti nu afprøvet ved en retssag, og det er det forsøg, vi gerne vil give vores støtte.

For forslaget taler efter vores mening, at det er et vigtigt signal til de pædofile, til deres ofre og til ofrenes pårørende. Vi mener også, at det er et vigtigt signal til omverdenen, og det er også vigtigt for os at få fastslået grundlovens grænser for foreningsfriheden.

Foreningsfriheden betyder jo ikke, at alt er tilladt. Man møder ofte i debatten folk, der spørger, hvor grænsen går. Er alt da tilladt? Er alt muligt? Nej, siger vi så. Der står udtrykkeligt i § 78, at man kan afprøve ved en retssag, om en forening er lovlig. Men det bliver aldrig afprøvet, og derfor ved vi i virkeligheden ikke, hvor grænserne går.

Jeg synes, det burde være et folkekrav, at vi fik afprøvet nogle af disse grænser, fordi vi jo står i en situation, hvor alt i virkeligheden er lovligt, fordi vi aldrig nogen sinde afprøver grænserne.

Vi har også betænkeligheder ved at støtte sådan et forslag, og det er, fordi vi selvfølgelig udmærket godt ved, at sådan et forslag om afprøvning af forbud mod Pædofilforeningen ikke standser overgrebene. Overgrebene standser ved en målrettet indsats over for de ringe, der arbejder på nettet. Der har vi f.eks. fra radikal side bidraget meget til at få den nødvendige lovgivning på plads.

Endvidere kan forslaget gøre netværket usynligt. Det er der måske nogle der synes er upraktisk, for så er det utilgængeligt. Der må også forudses langvarige retstvister i en retssag om en sådan sag, og dermed kan der gå lang tid, før man egentlig finder ud af, hvad resultatet bliver.

Vi mener faktisk, at forsøget bør gøres, og vi er meget frustrerede over, at vi ustandselig støder på betænkeligheder fra befolkningen, der spørger, hvor grænsen går. Vi andre må slå ud med armene og sige, jamen det aner vi ikke, for det er aldrig blevet afprøvet.

Det var om beslutningsforslag nr. B 150.

Så er der B 151 om ophævelse af forældelsesfristen for seksuelt misbrug af børn.

Dansk Folkeparti foreslår, at forældelsesfristen for seksualforbrydelser mod børn bortfalder. Det er vi til gengæld imod i Det Radikale Venstre. Vi kan konstatere, at indtil for få år siden gjaldt der en generel 10-års-frist for forældelse af denne type forbrydelser. I 1999 ændredes loven, så 10-års-fristen regnes fra offerets 18-års-fødselsdag, således at det nu voksne offer har 10 år til at overveje og komme til klarhed

over eventuelle overgreb i barndommen. På denne måde er der indført en faktisk forældelsesfrist på mere end 20 år i disse sager.

Der er så vidt vides ikke holdepunkter for at antage, at en afskaffelse af fristen vil bringe flere sager frem. Tværtimod kan man frygte, at en ophævelse af forældelsesfristen vil medføre sager, hvor det er vanskeligt for politiet af løfte bevisbyrden, fordi overgrebene kan være sket for 30-40 år siden. Sager, der er så gamle, er svære at føre til doms, og man kan risikere, at der kommer både frifindelser af skyldige, og at der kommer domfældelser af uskyldige. Begge dele er stærkt betænkelige i et retssamfund.

Men jeg vil gerne sige, at vi selvfølgelig følger udviklingen på det her område. Nu er det altså 5 år siden, vi har ændret forældelsesfristen for anmeldelse af seksuelle forbrydelser mod børn, og vi vil gerne følge udviklingen og se, om der kommer henvendelser fra folk, der mener, at de er kommet lige på den forkerte side af fristen, og kommer der sager frem om, at der er sket massive undertrykkelser af familiestridigheder, som man ikke har kunnet komme frem med før meget lang tid efter, vil vi selvfølgelig overveje, om vi skal forlænge fristen.

Men jeg synes ikke, der er grund til at ændre på en lovgivning, hvor vi for kun 5 år siden har givet væsentlig bedre forhold for ofrene, netop ved at udbrede forældelsesfristen til først at gælde fra offerets 18-års-fødselsdag. Vi mener faktisk, det var en god ændring, vi lavede dengang, og den vil vi gerne give tid til at virke. Og vi har ikke nogle indikationer af, at det skulle blive bedre ved at forlænge fristen i det uendelige.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Når nu Det Radikale Venstre har den opfattelse af brugen af § 78, vil jeg godt spørge fru Elisabeth Arnold, om man så ikke i virkeligheden kan stå i den situation, at et flertal i Folketinget kan pålægge justitsministeren at undersøge, om ikke Dansk Folkepartis Ungdom kan blive opløst? Vi ved jo, at medlemmer af Dansk Folkepartis Ungdom er blevet dømt for at have hængt racistiske plakater op på ungdomsuddannelserne, så på den måde kan vi jo blive ved.

Det vil jo sige, at en hvilken som helst forening kan stå i den situation, hvis nogle af dem begår kriminalitet. Måske selv Dansk Folkeparti kan blive opløst, fordi formanden er blevet dømt for et eller andet. Kommer man ikke til at stå i den situation, at et hvilket som helst flertal i

Folketinget hele tiden vil jage rundt med en justitsminister, der hele tiden skal afprøve, om nu den dér eller den dér forening skal ophæves?

Kl. 19.55

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

En hvilken som helst forening kan da risikere at blive udsat for at blive kritiseret eller for at blive omfattet af grundlovens paragraffer. Det er klart.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er noget rystet over den radikale holdning i denne her sag, og jeg undrer mig også over, at det ikke er længe siden, at De Radikale sammen med SF og Enhedslisten har fremsat forslag om at ændre anklagemyndigheden, at justitsministeren ikke skulle være øverste anklagemyndighed, og at vi i et fælles betænkingsbidrag har skrevet, at justitsministeren ikke længere skulle kunne bestemme, om der skulle rejses sag, og »... at justitsministeren vil kunne udsættes for pres fra politikere og andre for at blive udnyttet i kontroversielle straffesager med stor offentlig omtale.«

Det har De Radikale altså været med til at mene for meget kort tid siden, men nu mener De Radikale altså, at justitsministeren, hvis der var flertal for forslaget, skulle kunne forbyde bestemte foreninger, som et flertal i Folketinget ikke kan lide, og så kan man få det prøvet ved domstolene bagefter.

Det undrer mig noget, at De Radikale i denne her sag altså ikke går ind for tredelingen af magten, men mener, at Folketinget skal blande sig og pålægge justitsministeren, hvordan hun skal agere i bestemte sager.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må indrømme, at jeg læser grundloven, som de fleste almindelige mennesker læser grundloven, nemlig bogstav for bogstav og paragraf for paragraf, og det er den anvendelse af paragraffen, som ligger til grund for det beslutningsforslag, vi nævner her.

Det, der er det vigtige, er, at der skal rejses en retssag for at afgøre, hvor grænsen ligger. Det, der er hovedpunktet for Det Radikale Venstre, er, at vi aldrig nogen sinde får afprøvet grænserne for foreningsfriheden, hvis vi bliver ved med ikke at rejse sager.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg håber ikke, at det gælder for straffesager, at Det Radikale Venstre nu mener, at man skal rejse sager, at selv om anklagemyndigheden mener, at der ikke er bevisgrundlag, så skal man rejse nogle sager for at få afprøvet grænserne. Det synes jeg er en meget uhyggelig retstilstand.

Fru Elisabeth Arnold har jo flere gange henvist til, at der har været jurister, der har været uenige med Rigsadvokaten i hans afgørelser i forskellige sager, og så spørger jeg bare: Er der en eneste af de jurister, der har kastet sig ud i den teoretiske juridiske debat, som har opfordret til, at Folketinget skulle pålægge justitsministeren at forbyde bestemte foreninger i sager, hvor Rigsadvokaten har vurderet, at der ikke var bevismæssigt grundlag?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ikke mig bekendt.

Formanden:

Tak til fru Elisabeth Arnold.

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

På baggrund af den debat, der har været indtil nu, bliver det jo nok nødvendigt, bare for at Dansk Folkeparti ikke skal være i tvivl, at så fast, at Enhedslisten mener, at overgreb mod børn er en forfærdelig forbyrdelse, og det er vi faktisk overbeviste om at stort set alle i Danmark mener og alle i dette Folketing mener.

Vi mener så, at med hensyn til overgreb mod børn bør det, vi er mest optaget af, være, hvordan vi forebygger, at nogen bliver ofre for sådanne overgreb, og hvordan vi hjælper dem, der alligevel bliver ofre.

Noget af det, som man faktisk har forsket i, er, at en stor del af dem, der begår overgreb mod børn, selv har været udsat for overgreb, da de var børn. Derfor er noget af det vigtigste, vi kan gøre, hvis vi gerne vil forebygge overgreb mod børn, at sørge for, at der er en god behandling til dem, der bliver udsat for overgreb, så de ikke, når de vokser op, begår nye overgreb.

Derfor var vi meget kede af, at Dansk Folkeparti ikke ville støtte forslaget om behandlingsgaranti for børn i det psykiatriske system. Hvis Dansk Folkeparti havde støttet forslaget, ville der faktisk have været flertal for det. Så ville vi

nu kunne gå i gang med at sikre, at børn meget hurtigt kunne komme til i det psykiatriske system, og at vi dermed forhåbentlig kunne forebygge nogle overgreb senere.

Vi mener også, at vi under alle omstændigheder skal sikre, at ofre får en god behandling. Også hvis de først som voksne erkender, at de har været udsat for overgreb, mener vi, at de skal kunne få hjælp med det samme. Det synes vi faktisk er noget af det, vi burde bruge meget tid på at være optaget af.

Med hensyn til forslaget om forældelsesfrister tror vi ikke på, at det at lave længere forældelsesfrister hjælper til at forebygge overgreb, og vi har, som også andre har været inde på, svært ved at se, hvordan det skulle kunne være en fordel for offeret. I sådanne sager vil der normalt kun være to forklaringer, der står over for hinanden, og hvis der er gået 30, 40, 50 år, siden overgrebet fandt sted, og hvis man opretholder de samme retssikkerhedskrav i denne type sager, som vi har i andre sager, så vil det være meget svært at forestille sig, at der vil være en eneste sag, hvor nogen bliver dømt.

Vi synes ikke, at det vil være en god retstilstand at have, at en række mennesker bliver frifundet for overgreb mod børn, fordi man ikke kan bevise det så mange år efter. Der mener vi, at vi i stedet skal finde andre måder at hjælpe ofre på.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Kl. 20.00

Med hensyn til spørgsmålet om forbud mod foreninger er det for os helt afgørende i et retssamfund, at vi respekterer tredelingen af magten.

Jeg vil gerne sige til Det Radikale Venstre, at jeg ikke mener, at man kan læse grundloven adskilt paragraf for paragraf. Jeg mener, at der er nogle helt fundamentale principper, og jeg mener, at tredelingen af magten er helt fundamental at læse ind i hele grundloven, sådan som Højesteret også fastslog det i sagen om Tvindloven.

Jeg mener, det er meget afgørende, at vi holder fast i, at der er den opdeling af magten, at hverken regeringsmagten eller Folketinget kan gå ind og forbyde dem, vi ikke kan lide, fordi vi ikke kan lide dem. Der skal faktisk være beviser, anklagemyndigheden skal efter en grundig sagsbehandling vurdere, om der er beviser eller ej, og hvis den vurderer, at der er beviser til en sag, så går den til domstolene, og så vurderer domstolene, om de mener, der er beviser nok.

Det er altså ikke nok med den retstilstand, vi har i dag, at forbyde foreninger, fordi der er medlemmer, der begår kriminalitet.

Der er mange foreninger i Danmark, hvor nogle af medlemmerne har begået kriminalitet, men derfor kan vi ikke forbyde alle disse foreninger. Hverken foreninger af revisorer, advokater eller politiske partier kan vi forbyde, fordi nogle af medlemmerne begår kriminalitet. Det mener jeg er meget vigtigt at holde fast i.

Det Radikale Venstre kan selvfølgelig ønske at ændre grundloven, at ændre foreningsfriheden, så man får mulighed for at forbyde foreninger, man ikke kan lide, eller foreninger, hvor medlemmerne begår kriminalitet. Det må man så arbejde for, men den grundlovsændring har vi altså ikke fået gennemført.

Så har jeg bemærket, at fru Elisabeth Arnold flere gange har brugt det argument, at der har været jurister, der har været uenige i konkrete afgørelser fra Rigsadvokaten og har været uenige i Rigsadvokatens vurdering af grundloven.

Det har jeg også set, ligesom der på mange andre områder er uenighed blandt jurister, også om domme, der er afsagt af domstolene. Men det er ikke det samme som, at disse jurister måtte ønske, at et folketingsflertal skal pålægge justitsministeren at forbyde bestemte foreninger.

En juridisk uenighed om fortolkning af grundloven er ikke det samme som, at Folketinget skal tilsidesætte tredelingen af magten, og det mener jeg er meget vigtigt at holde fast i. Derfor synes jeg, det er fint, at vi får juridiske undersøgelser, responsa og alt muligt andet om, hvordan grundloven skal fortolkes, men vi skal ikke begynde i Folketinget at tiltage os den magt, som er tillagt anklagemyndighed og domstole.

Hvis nogen skulle være i tvivl, så kan Enhedslisten ikke støtte forslaget om, at Folketinget skal pålægge justitsministeren at forbyde foreninger, vi ikke kan lide.

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KD):

Kristendemokraterne mener, at seksuelt misbrug af børn er ganske afskyeligt, og at det er vigtigt, at vi i Folketinget til stadighed drøfter, hvilke initiativer der kan tages for at begrænse det misbrug af børn, og også sender klare signaler via lovgivningen til samfundsborgerne om,

hvordan man bør opfatte lige præcis det spørgsmål.

Derfor har vi selv flere gange her i Folketinget fremsat forslag om at skærpe strafferammerne for f.eks. besiddelse af børnepornografi også i forbindelse med pornografi med børn på internettet.

I den sammenhæng vil jeg da også sige, at jeg synes, at det forslag, nr. B 150, som Dansk Folkeparti har fremsat, måske lige tager lidt let på de initiativer, der trods alt er taget fra Folketingets side, for at vise, at pornografi med børn er noget, som vi ikke vil finde os i. Det er den ene side.

Den anden side er, at vi også flere gange har taget initiativ til at hjælpe dem, der er ofre for seksuelt misbrug og incest. Vi har flere gange foreslået, at man skulle forbedre den psykologhjælp, der skulle være i den forbindelse, fordi vi netop lægger vægt på, at der skal gøres en bredspektret indsats.

Kl. 20.05

Lad mig bortset fra et helhedssyn på, hvordan vi i det hele taget får bekæmpet seksuelt misbrug af børn, lægge det til side og så gå direkte til B 150.

Der vil jeg sige, at ikke mindst den tale, som hr. Helge Adam Møller holdt for lidt siden om grundlovens frihedsrettigheder og det, som må være kendetegnende for et demokrati og for demokratiets vogtere, som jeg bl.a. betegner Folketinget som værende en del af, nemlig at vi også vil forsvare, at dem, vi ikke kan lide, har ret til at kunne ytre sig, selvfølgelig også gælder det syn, som Kristendemokraterne har på, hvad der må præge et demokrati, et demokrati, som bl.a. via grundloven bygger på foreningsfrihed.

Men jeg synes også, at det er værd at nævne, at grundloven altså ikke bare forudsætter, at alt umiddelbart skal være tilladt, at det er en grænseløs frihed, om jeg så må sige, som vi i henhold til den har. Den forudser jo bl.a., at foreninger kan opløses ved dom, og derfor lever vi netop ikke i en bananrepublik, for at bruge hr. Helge Adam Møllers ord, vi bor faktisk i et retssamfund, hvor der også er bestemmelser for, hvornår det kan ske.

Der har været meget debat om, hvorvidt B 150 holder sig inden for disse rammer. Jeg vil godt sige, at umiddelbart er Kristendemokraterne positive over for Dansk Folkepartis beslutningsforslag, om end vi må erkende, og den erkendelse er da ikke blevet mindre efter at have lyttet til debatten i dag, vil jeg godt være ærlig at

sige, at det, som Dansk Folkeparti her foreslår, selvfølgelig ikke er uproblematisk.

Justitsministeren har været meget kontant og håndfast i sin argumentation imod beslutningsforslaget. Det betragter vi ikke, vil jeg godt understrege også i forhold til den ordveksling, som der tidligere har været mellem Dansk Folkeparti og justitsministeren, som at regeringen på nogen som helst måde ønsker at holde hånden over de pædofile eller Pædofilgruppen, overhovedet ikke, men fordi den selvfølgelig er vogter både af en tredeling af magten og også af den praksis, der har været for grundlovens frihedsbestemmelser og det at opløse foreninger ved dom. Det er ganske fornuftigt, at ministeren reagerer på en sådan måde.

Men jeg synes alligevel, at uanset det, som må være vigtigt også for justitsministeren i den her sammenhæng, nemlig om anklagemyndigheden kan løfte bevisbyrden i en sag om en opløsning ved dom af Pædofilgruppen, altså spørgsmålet om bevisets stilling, så har der jo altså været diskussion fra tid til anden, ikke mindst om Hizbut-Tahrir og Rigsadvokatens vurdering netop af den forening og om, hvorvidt man så med for milde øjne på den. Det gør, at vi med det argument, som fru Elisabeth Arnold har fremhævet her i debatten, aldrig får den afgrænsning af foreningsfriheden, som vi faktisk også kunne ønske os, ikke bare fordi borgerne måske kan spørge, om det kan passe, at den og den forening kan være tilladt – så kan man sige, hvor går grænsen i virkeligheden der – men fordi der jo netop politisk både i forhold til Pædofilgruppen og i forhold til Hizbut-Tahrir har været rejst en efter vores opfattelse berettiget debat flere gange om, hvorvidt det nu også kunne passe, at disse foreninger var lovlige. Det har jo så i øvrigt ført til, at skiftende justitsministre også har bedt Rigsadvokaten om at undersøge lige præcis det spørgsmål.

Derfor mener jeg, at den ramme, som B 150 lægger op til, jo ikke fører til, at man fra Folkeetingets side vil rejse stribevis af forskellige sager, hvor man ved lov opfordrer ministeren til at nedlægge et midlertidig forbud mod en forening, som så efterfølgende skal afprøves ved domstolene, men at vi netop er i en situation, hvor det efter vores opfattelse også er påtrængende at få lidt klarhed over, hvor langt foreningsfriheden i virkeligheden rækker, for den er ikke ubegrænset heller ikke i grundlovens ånd.

Derfor vil jeg sige, at det, som vi jo så også har set her i dag, nemlig at der jo altså ikke er et flertal for beslutningsforslaget her, som så også kun er et beslutningsforslag, jo i sig selv gør, at selv om det skulle blive vedtaget, vil der jo på den baggrund også skulle arbejdes yderligere, inden man kunne nå til at effektuere det.

Vi synes, det er vigtigt at prøve at forfølge ordlyden i Dansk Folkepartis forslag. Det, som ordførerne har sagt i debatten i øvrigt, om det overhovedet er grundlovsmedholdeligt – som fru Anne Baastrup tidligere har sagt, kan man slet ikke gøre det i henhold til grundloven – må vi have belyst nærmere i forbindelse med udvalgsarbejdet. Vi må se, om det overhovedet holder.

Jeg synes også, at der har været tale om en reservation. Der har jo i hvert fald været nogen debat om, hvorvidt Pædofilgruppen overhovedet eksisterer i dag. På et tidspunkt var der i hvert fald forlydende om, at den havde opløst sig selv. Det er jo selvfølgelig heller ikke helt uvæsentligt i forhold til at behandle dette beslutningsforslag, som er fremsat af Dansk Folkeparti, om foreningen overhovedet kan identificeres som en juridisk person. Så der er selvfølgelig ting, som skal undersøges, før vi kan tage endelig stilling til det.

Kl. 20.10

Dertil kommer så, at man kan diskutere, om ikke Hizbut-Tahrir, som har været fremme i den offentlige debat, og hvor Dansk Folkeparti i øvrigt også tidligere har fremsat beslutningsforslag, som har fået Kristeligt Folkepartis støtte, i virkeligheden måske var en mere velegnet sag at prøve spørgsmålet på, når det endelig kom dertil.

Med disse bemærkninger vil jeg sige, at vi som udgangspunkt kom til debatten i dag med en positiv holdning til Dansk Folkepartis forslag, vel vidende at det er en vanskelig sag.

Beslutningsforslag nr. B 151 om ophævelse af forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn vil vi godt gå ind i overvejelser om. Når jeg siger overvejelser, så er det jo, fordi det dels ikke er så mange år siden, vi sidst ændrede reglerne, dels fordi det til syvende og sidst også må være en afvejning af spørgsmålet om, hvorvidt krænkede personer, ofre, skal have mulighed for at få prøvet deres sag, hvilket de vil synes vil være retfærdigt, eller om man vil sige, at bevisets stilling i sådanne sager mange gange vil være så usikkert, at man måske nok kan få lov til med Dansk Folkepartis forslag

at få rejst en sag, men den vil i mange tilfælde falde alene på grund af bevisets stilling. Er det så ikke i virkeligheden til mere skade end gavn?

Der kan man sige, at det vil man lade være op til den enkelte at afgøre, men der synes jeg sådan set, at det er rimeligt at sige fra Folketingets side, at der må vi godt gå ind og foretage en samlet vurdering, som det også skete sidst, man vurderede det spørgsmål, af, om det i virkeligheden er det, vi vil gøre for folk, som måske ikke kan overskue konsekvenserne af dette beslutningsforslag.

Endelig vil jeg også sige, at jeg synes, at det er i forbindelse med udvalgsarbejdet, vi må prøve at søge dokumentation for, om der er eksempler på folk, som ikke har kunnet rejse en sag netop på grund af forældelsesfristerne, som de ser ud i dag.

Som sagt vil vi godt gå ind i en overvejelse om beslutningsforslaget, men vores endelige stillingtagen vil også afhænge af, hvad udvalgsarbejdet kan vise i den sammenhæng.

Formanden:

Tak til hr. Jann Sjursen. Så er det hr. Per Dalgaard som ordfører for forslagsstillerne.

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil sige mange tak for debatten, selvfølgelig specielt til dem, som er positivt stemt over for de to beslutningsforslag, vi har fremsat.

Så vil jeg sige, at debatten jo tydeligt har vist, at en af de største trusler mod demokratiene jo rent faktisk er de demokratiske principper i sig selv, ikke fordi de dermed skal afskaffes, overhovedet ikke, men i og med at demokratiene skal være så vidtfavnende, at de kan tillade alle mulige besynderlige aktiviteter, foreninger og gøremål, som bl.a. har til formål at undergrave demokratiene.

Her tænker jeg selvfølgelig på denne her Hizb-ut-Tahrir-forening. Jeg tænker sådan set også lidt på Pædofilgruppen, som det her beslutningsforslag konkret handler om, i og med at den jo egentlig også – kan man sige – er med til at nedbryde menneskets demokratiske, fredelige færd i samfundet, i hvert fald for de børn, som bliver udsat for sådan nogle overgreb.

Jeg er da glad for at høre, at der er nogle, bl.a. hr. Jann Sjursen, der siger, at man selvfølgelig ikke i forbindelse med at påberåbe sig ytringsfriheden i grundloven dermed også har sagt, at alt er tilladt. Men netop fordi vi ikke har fået afprøvet nogen af de grænser, er det jo rent faktisk så-

dan i dag, at alt er tilladt, fordi det ikke er forbudt, og det er en af de største trusler, demokratiene står over for, specielt i den her tid, hvor der nogle, som overhovedet ikke helmer, før de får fremført deres synspunkter og deres måde at ville indrette et samfund på.

Her tænker jeg igen på f.eks. Hizb-ut-Tahrir. De helmer jo overhovedet ikke, de bruger alle midler til at ville omgøre det her demokratiske samfund til et ikkedemokratiske samfund – i demokratiets navn, i ytringsfrihedens navn, og demokratiet Danmark betaler sågar alt, hvad de bruger, anvender, har på, spiser, og jeg ved ikke hvad.

Det er jo en grotesk situation, at vi rent faktisk føder, huser og uddanner de folk, som reelt set vil være med til at nedbryde det her samfund. Det er jo fuldstændig grotesk.

Kl. 20.15

Det er jo også derfor, at vi i forbindelse med det her lovforslag, som handler om pædofili, ønsker, at man administrativt forsøger at få forbudt en sådan forening, så det kan køre via en proces, som selvfølgelig skal følge grundloven, som så kan medføre, at vi får en tilkendegivelse af, om de aktiviteter, de udfører, egentlig er nogle, som vi kan acceptere i et demokratisk samfund.

Jeg er glad for, at Socialdemokratiet er positivt indstillet over for det og generelt støtter forslaget som sådan, at de så har fået nogle betæneligheder på det sidste, kan vi jo selvfølgelig diskutere i detaljer, men vi er da i hvert fald ikke afvisende over for, at man i forbindelse med udvalgsarbejdet får gravet de her problematikker igennem i Retsudvalget. Det synes jeg kunne være en spændende opgave, og det vil vi selvfølgelig meget gerne deltage i.

Jeg vil også sige, at vi jo ikke i forbindelse med den problematik, som § 78 i grundloven medfører i forbindelse med det her lovforslag, dermed siger, at så skal grundloven også laves om, sådan som nogle ordførere har sagt. Det er slet ikke det, vi er interesseret i. Den grundlov, vi har i dag, finder vi fortrinlig, og den er vi på ingen måde interesseret i at lave om.

Vi er interesseret i, at der skal afprøves nogle grænser specielt i forbindelse med § 78. Det er selvfølgelig en entydig udtalelse, Rigsadvokaten er kommet med, men som flere har omtalt, er der andre juridiske eksperter, som ikke er enige med ham. Det betyder jo, at en Rigsadvokats udtalelser om nogle hændelser, hvor han skal forholde sig til § 78, jo egentlig er en afspejling af

tiden, kan man sige, og de forhold i det hele taget, som er i den pågældende tid. Hvis denne her problematik havde været oppe for 40 år siden, så ville en given Rigsadvokat dengang sikkert have udtalt noget andet. Derfor bliver vi nødt til at få prøvet, hvad det egentlig er, der ligger i § 78.

Jeg er selvfølgelig ked af, at fru Line Barfod siger, at man egentlig åbner for en ladeport, der hedder, at vi herinde kan forbyde enhver forening, vi ikke kan lide. Sådan er vi jo bestemt ikke indrettet. Selv i Dansk Folkeparti kunne vi aldrig finde på at komme med sådan et forslag, endsige acceptere, at Folketinget skal agere sådan, at man vil forbyde en forening, man ikke kan lide. Det er jo slet ikke det, der ligger i det.

Jeg kunne egentlig godt ønske mig, at man måske i forbindelse med en mulighed for at forbyde foreninger, som skal blive forbudt ifølge § 78 i grundloven, måske havde nogle kriterier for, hvad det egentlig er for nogle foreninger. Jeg ved godt, at der ligger nogle kriterier i grundloven i dag, men det kunne godt være, at man skulle tolke nogle ting gående på, at hvis det er foreninger, der decideret har en landsskadelig aktivitet, eller det er foreninger, som decideret har til formål at skade andre fysisk, seksuelt eller på anden vis, og så kan man komme med en række eksempler, så vil de pågældende foreninger være af en sådan art, at de kunne komme ind under grundlovens § 78.

Men det er måske noget af det, vi kan finde ud af i forbindelse med det her arbejde i Retsudvalget, som jeg synes er en fortrinlig idé, nemlig hvordan vi egentlig kan få sat de grænser for, hvornår vi kan anvende grundlovens § 78 til at forbyde foreninger – ikke foreninger, vi ikke kan lide, men foreninger, som har en sådan karakter, at de rent faktisk er ødelæggende for demokratiet, er ødelæggende for den almindelige borgers retsfølelse, som f.eks. Pædofilgruppen helt klart må være. Som flere også har sagt, er der ingen, der overhovedet kan sympatisere med den, medmindre de selv er pædofile.

Jeg vil sige tak for debatten. Jeg glæder mig til, at vi under udvalgsarbejdet kan grave betydelig mere i nogle af de her problematikker.

Så vil jeg sige til fru Elisabeth Arnold, at det da er kedeligt, at hun ikke synes, at jeg er lige så god at se på som hr. Peter Skaarup.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Der er mange ting, man kunne finde på at sige noget om, men hr. Per Dalgaard sagde, at vi havde en ytringsfrihed, der gjorde, at alt var tilladt. Jeg skal bare først spørge hr. Per Dalgaard, om ikke det er korrekt, at vi har en række begrænsninger. Man kan ytre, hvad man vil, men det er under ansvar for domstolene, så man kan dømmes. Der er f.eks. en del, der er blevet dømt for racistiske ytringer, hvilket Dansk Folkeparti er imod. Dansk Folkeparti har fremsat forslag om, at der ikke skulle være begrænsninger på ytringsfriheden. Derfor kan jeg ikke helt få det til at hænge sammen.

Kl. 20.20

Så mente hr. Per Dalgaard, at det var et problem, at vi i et demokrati ikke bare kan forbyde de foreninger, vi ikke kan lide, selv om der ikke er beviser mod dem, at det var et problem for et demokrati, at det kunne blive undergravet, fordi det var et demokrati. Sådan forstod jeg hr. Per Dalgaard.

Derfor vil jeg bare høre, om ikke hr. Per Dalgaard og Dansk Folkeparti mener, at vi faktisk har mange muligheder i et demokrati for at bekæmpe dem, vi ikke kan lide. Vi kan argumentere imod dem, vi kan demonstrere imod dem, vi kan på mange forskellige måder gå imod dem og dermed modvirke, at de får opbakning.

Det er sådan set det, vi gør over for mange foreninger i Danmark, som kun har en ganske lille opbakning, fordi vi bruger demokratiske midler til at bekæmpe dem.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg refererede nu ikke til, at alt som sådan er tilladt. Jeg sagde, at det jo på den anden side ikke skal være sådan, at grundlovens § 78 siger, at alt er tilladt, fordi det ikke er forbudt, og at vi skulle have afprøvet grænserne for, hvor grove foreningerne egentlig skal være, for at vi ikke tillader dem.

Ytringsfriheden sætter vi selvfølgelig højt, og den kunne vi overhovedet aldrig drømme om at beklukke. Vi skal have ytringsfrihed, jeg havde nær sagt uden grænser, men der er jo alligevel grænser. Jeg ved godt, at der er grænser. Der står jo netop også i § 77, at man kan udtale sig, trykke osv., hvad man vil, under ansvar.

Så selvfølgelig skal der være de begrænsninger, som grundloven giver i dag. Men § 78 har så åbenbart åbnet for, at foreninger med de ytrin-

ger, som f.eks. Pædoofilgruppen og ligeledes Hizb-ut-Tahrir kommer med, kan eksistere.

Det er nogle foreninger, som er på kanten af, hvad vi i hvert fald synes overhovedet kan være tilladt. Men det kræver selvfølgelig en afprøvning, er jeg klar over, og jeg synes, det ville være en fin ting at få det afprøvet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg ønsker bare at være helt sikker på, at det, hr. Per Dalgaard siger, er, at det, Dansk Folkeparti ønsker, er, at man skal kunne forbyde foreninger, hvis de kommer med ytringer, som man er imod. Hr. Per Dalgaard sagde i sit første indlæg, at vi skulle kunne forbyde foreninger, der var ødelæggende for retsfølelsen.

Nu har Dansk Folkeparti jo nogle gange været ude i, at det er ødelæggende for retsfølelsen, hvis ikke vi f.eks. hæver strafferammerne ganske betragteligt. Betyder det, at hr. Per Dalgaard mener, at foreninger som f.eks. det politiske parti Enhedslisten, der ikke går ind for, at man hæver strafferammerne, skal kunne forbydes, fordi vi kommer med nogle ytringer, som hr. Per Dalgaard mener er ødelæggende for retsfølelsen?

Hvor går grænsen for, hvilke ytringer man må komme med efter Dansk Folkepartis mening, før man skal kunne forbydes?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg sagde, at jeg i forbindelse med det udvalgsarbejde, der skal ske, hvor vi f.eks. kan få kulegravet § 78-problematikkerne i Retsudvalget, kunne forestille mig, at vi der tog nogle andre begreber ind, der ikke handlede om at begrænse ytringsfriheden, men om at sige, at foreninger, som havde så afskyelige formål som f.eks. at nedbryde det danske samfund, som jeg også er sikker på at ingen herinde er interesseret i skal ske, var en form for forening, som vi rent faktisk ikke kunne tillade.

Det er da muligt, at den ikketilladelse så skulle, jeg havde nær sagt i første omgang, effektueres et langt stykke hen ad vejen ved, at man f.eks. ikke ville tillade, at den kunne låne skolelokaler til at agitere, ikke ville tillade, at den åbnede hjemmesider, hvor den agiterede for mord på bestemte befolkningsgrupper osv., at man gik det skridt for til sidst at få sådan en forening tiet ihjel, gjort død mere eller mindre kontant.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

29) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 162:

Forslag til folketingsbeslutning om en styrkelse af Datatilsynet.

Af Anne Baastrup (SF) og Line Barfod (EL).
(Fremsat 30/3 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Kl. 20.25

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Beslutningsforslaget fra Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten opfordrer regeringen til at tage initiativ til en bevillings- og personalemæssig styrkelse af Datatilsynet.

Jeg vil med det samme sige, at regeringen ligesom forslagsstillerne er af den opfattelse, at Datatilsynet varetager en meget vigtig opgave, og at denne opgave naturligvis, også når vi taler om ressourcer, skal kunne varetages på tilfredsstillende vis.

Datatilsynet er som bekendt en uafhængig statslig myndighed. Tilsynet har en finanslovmæssig og personalemæssig tilknytning til Justitsministeriet, men hverken Justitsministeriet eller andre offentlige myndigheder har instruktionsbeføjelser over for Datatilsynet. Datatilsynet består af et råd, Datarådet, og af et sekretariat. Sekretariatet varetager Datatilsynets daglige opgaver, som først og fremmest er administrationen af persondataloven.

Forslagsstillerne peger på, at persondataområdet og dermed området for Datatilsynets opgaver er under konstant udvikling. Det anføres